

KATKI

"VAKIF-DER

Yayın Organıdır"

GİRİŞ:

Azner

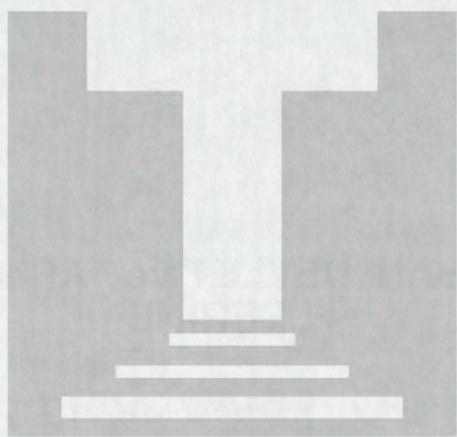
12.09.1994

İNSAN, DEVLET ve TARİKAT ÜZERİNE ✓

HER TÜRLÜ MİSTİK SPEKÜLASYONUN KAYNAĞI
KADIN-ERKEK İLİŞKİSİ ÜZERİNE ✓

EYLÜL - 1994

Yıl: 8 (+17) Sayı: 26 (+37) 20.000 TL. (KDV Dahil)

TÜSTAV

İNSAN, DEVLET ve TARİKAT ÜZERİNE...

Genç kardeşlerim Şaban TAŞOĞLU ve Ramazan DEMİR'e

Mistisizmin hiçbir türüne itibar etmesinler diye...

Çünkü mistiklik yobazlığın anası,

Yobazlık ise sorumsuzluğun dik âlâsı-

dır!

GİRİŞ:

Daha önceki sayılarda da belirttik ki önümüzdeki Dünya'nın devrimsel dönüşümü herşeyden önce insan üremesinin veya çoğalmasının durdurulup kaliteli insan türetmek, yetiştirmek usullerinin bulunmasıdır. Bu, çevrecilerin idealistçe gösterileri, doğum kontrolcularının nasihatçilikleri ile yapılabilecek bir dönüşüm değildir. Bu, aynı zamanda globallik yutturmacasının arkasına gizlenen yeni kolonyalizmin sinsiy oyunlarını deşifre etmekle birlikte mümkündür. Çünkü kolonyalizm esas olarak her ülkeden birey-insan -veya üstün insan- çıksın ve yine çıktığı ülkede otursun istemez. Onların kafası (ve/veya kurdukları ekonomi-politik sistem) rasyonel bir hayvan kafası olarak elde ettikleri zenginlikleri kendi faunalarına yığmak yönünde çalışır. İsterse mal bolluğundan krizler yaşansın... Fazla malları hatta yiyecekleri imha eder de yine bu sistemden vazgeçemez.

Kolonyalistler için artık kendi ülkelerinde rutin işler yapan kol emekçisi insanların önemi kalmamıştır. Çünkü bunların yerine daha kârlı ve sorunsuz olan robotları ikame edebilmektedirler. Ama geniş çaptaki geri ülkeleri demokrasi kisvesi altında sömürebilmek ve icabında onları birbirlerine kırdırabilmek için diğer insanları istismar edebilen (veya güdebilen) kolon veya taşaron (veya ortakçı) tipli insanlara hâlâ ihtiyacı vardır.

İşte bu ihtiyaç, o sömürülen ülkelerde hâlâ geleneksel üreme şekilleri

ile ender de olsa "bizim ülkede de adam yetişiyor" intibasını yaratmakta ve taa kadîm kastî düzenden gelen geleneksel hayatı bütün mistik inanç ve doktrinleriyle beraber sürdürmektedir. Halbuki bir adam şayet gerçekten adamsa yani bir birey insansa mutlaka bulunduğu yerde insanca yaşama şartlarını yaratır. Bunun "Robinson" gibi ille de kolonyalist ülkelerden gelmiş olması gerekmez; oranın yerlisi bir adam çok daha çabuk ve görkemli olarak bir uygarlık tesis edebilir.

Bugün insanlığı bu geleneksel yaşam alışkanlığından -ve rehavetinden -kurtarmak- ve uyandırmak- için radikal tedbirlere, daha doğrusu yepyeni buluş ve gösterilişlere ihtiyaç vardır.

Bilindiği gibi bilim kurgu senaryolarında artık sıkça işlenen bir konu, daha doğrusu oluşturulmaya çalışılan bir karakter vardır; insan gibi düşünüp karar veren makinalar... Bunlara robot demek tabii ki mümkün değildir. Çünkü robotlar sadece belli uyarılara karşı tepki veren (veya refleksif davranış gösteren) hayvan gibi veya en fazla belli işlere alıştırmış bir kast mensubu gibi tasarımlardır. Halbuki bunlar bilim kurgu senaryolarında da özellikle vurgulandığı gibi -bir sigorta sistemi kurulmadığı takdirde- bir süre sonra kaçınılmaz olarak insanlara isyan eden veya insanlara ters düşmeye başlayan yaratıklardır. Çünkü bağımsız davranma ve karar verme yetkileri vardır. Dolayısıyla bunlar ancak insanın (insanlığın) kökeni keşfedildikçe, ve de cemiyette kâmil insan türetme, seçme, ayıklama, yetiştirme programının geliştirilmesine paralel olarak geliştirilir. Yani insan cemiyetinde bir menfî seleksiyon programı cârî iken bunların geliştirilmesi de ve hatta zaptedilmesi de imkânsız hâle gelir. Dolayısıyla bu makine yaratıklara "adam" sözcüğü ile ilgili bir ad takmak ve bunları meselâ "Adam-X" gibi kodlamak daha uygun olur.

Bilindiği gibi "robot" da ilk önce bir bilim kurgu kahramanı olarak doğmuş, sonra da basit bir kol emekçisinin veya kastî mahlûkun veya bir proleterin makine kopyesi olarak gerçekleştirilmiştir.

Şimdi de sıra artık Adam-X'in gerçekleştirilmesine gelmiştir. Ama

bunun gerçekleştirilmesinin büyük önemi mal üretimi ile ilgili değildir. Dolayısıyla, mal üretimi için de sağlayacağı olağanüstü faydalar yanında insanları ve özellikle geri ülke insanlarını uyandıracığı ve onlara üretmenin değil de insanlaşmanın (insan türetmenin) önemli olduğunu anlatacağı için kolonyalistlere pek de câzip gelmeyecektir.

Onun için belki de Adam-X'in gerçekleştirilmesi en azından bizimki gibi ülkelerde İnsan (Emek) Bilimi'nin geliştirilmesi ile bir yandan Adam-X'in tasarımı açıkça ortaya çıkarılırken, diğer yandan da geleneksel üretimin frenlenmesi ve birey-insan türetme programının hayata geçirilmesi sağlanacaktır. Dolayısıyla de bundan sonra Adam-X insanlığı mal olmuş bir gerçek olarak kolonyalist ülkelerde dayatılacaktır.

Ama belki de bu makine yaratıkların prototiplerine "Kolon-X" demek daha doğru olacaktır.

İNSAN ÜZERİNE :

İnsanla ilgili bilimsel branşları veya yarı bilim dallarını tek bir bilim disiplini içinde toplamak ve onları politikanın spekülasyon araçları olma durumundan kurtarmak için herşeyden önce bu dalların ortak modülünü tesbit etmek gerekir. Bu yapılırsa aynı zamanda insanın felsefî ve hatta dinsel mistifikasyonu ve istismarı da önlenmiş olur.

Aslında insanla ilgili Antropoloji, Tarih, Sosyoloji, Psikoloji, Tıp, Ekonomi gibi bütün bilimsel branşların maksimum ortak modülü "ruh"tur. Buradaki "ruh" kavramı, tıpkı fizikteki "atom" kavramı gibi zaman ötesine uzanan boyutlara (izafî zaman boyutu) sahip kozmik bir fenomendir.

Ruh kavramı, şimdiye kadar, çok eskilerden gelen söylencelerin etkisiyle daima görsel ve fizikî olarak kurgulanan mistik bir varlık olarak düşünülmüştür. Bu kavram, insanın belirleyici karakteristliğini teşkil ettiği halde, insanla ilgili bir sürü bilimsel -istatistikî- branş kurulduktan sonra dahi bunların içinde ele alınmamıştır. Bu durum Batı düalizminin

İnsan ruhunun mutlaka fizikî, yani fizik âletleri ile ölçülebilecek gösterilişleri de vardır. Tabii ki her bilimsel olay ve olgunun doğal bilimlerde ve son tahlilde matematikte gösterilişleri bulunabilir ve vardır. Ama insanın insanlığını belirleyen bir kavramın insanî bilimsel branşlarda tarifinin yapılmaması hem kolonyalizmin ve kapitalizmin kasıtlı bir motivasyonundan, hem de düalizme şartlanmış Batılı bilim adamlarının konformist sersemliğindedir.

Aslında insandaki cinsel içgüdü, beslenme içgüdüğü ve korunma (hayatını idame ettirme) içgüdüğü doğrultusundaki şartlı reflekslerle birlikte, onları -hayvanî refleksler halinden- akord olarak çalışan şartlı refleks mekanizmaları haline getiren ve gittikçe de daha kompleks şartlara bağlı zayıf refleksler haline geriletken melekelerin tümü birden insanın -spesifik- ruhunu teşkil eder. Ve her insanda farklıdır.

Yani başka bir deyişle, insanın bütün beceri ve huy mekanizmaları ile bunları akord halde çalıştırıp (çünkü melekeler akorddur) gittikçe daha ince veya rafine hâle gelmelerini sağlayan melekeler cümlesine ruh denir.

Bir misalle açıklamak gerekirse; başta ritm melekesi olmak üzere buna paralel -aklı- seçme sıralama melekesi ile metabolizma -veya özümseme- melekesi, hayvanî refleksleri öyle terbiye etmişlerdir veya şartlara bağlamışlardır ki, sonunda korkutucu doğal şiddet ve âfetlerde kaçmayıp ibadet ederek sabır gösteren (ve dolayısıyla feraset keskinliği ve beceri kazanan),(*) kıtlıklarda her şeyi yiyerek özümseyebilen ve de doğal periyodlarda veya muayyen mevsimlerde kızıştığı zaman değil de muayyen toplumsal dönemlerde çiftleşen, hayvandan tamamen farklı acaip bir varlık -insan- ortaya çıkmıştır.

(*)Demekki korunma (hayatı idame ettirme) içgüdüğünün organı (veya organizasyonu) olan beyin aslında doğal yapısıyla hayvanî bir organdır. Ama melekelerin ve son tahlilde akli melekelerin onun doğal (refleksif) çalışmasını bozması (veya frenlemesi) ile düşünce (seçme, sıralama) yeteneği kazanmıştır.

Demekki insan ruhu da "atom"daki tanecik ve dalga gibi iki ana unsurdan müteşekkildir; beceri, huy ve meleke... Dolayısıyla buradan şunu da çıkarabiliriz ki insandaki beceri ve huylar daima meleke gücüne bağlı olarak değişeceğinden, İnsan (Emek) Bilimi'nin teorik yapısı da ileride tıpkı fizikteki kuantum teorisi gibi probabilist hale gelebilir.

İnsan ruhunun antropolojik ve tarihî gösterilişinde kolayca anlaşılır ki beceri ve huylar kastî toplumlardaki kasta (veya dinsel ifade ile cinslere), melekeler de ateş öncesi panteistik gruplara daha doğrusu tam insan şeklini almamış mahlûklardan müteşekkil olan bu grupların davranış disiplinlerine veya etikalarına tekabül eder.

DEVLET ÜZERİNE :

"İnsanların muhtelif şekillerdeki emekleri ile belli bir yönde (gelişim, ilerleme yönünde) akord olarak çalışmalarının hem sebebi hem de sonucu olan oluşuma Devlet denir. Yani devlet kendi kendini türeten, kendi kendinin türevi olan yani transandantal bir oluşumdur."

"Devlet ilk defa, ilk birey-insan'ların şahsında, yani aklî melekeleri ateşi kullanacak kadar gelişince panteist toplulukları biraraya toplayarak onlara iş yaptıran tanrı-kral'ların şahsında şekillenmiştir."

KATKI Dergisi'nin Mart - 1992 tarihli 16. sayısının 9. sayfasında Devlet'i böyle tarif etmiştik.

Ve yine aynı sayıda devleti sadece insanlararası organizasyon veya bazı beceri veya ihtisas sektörlerinin koordinasyonu gibi görmenin çok ilkel bir anlayış olacağını vurgulamıştık. Çünkü bu, bugün sadece kolonyalistlerin işine gelen ve devleti ya bir koloni valiliği ve/veya Tanrı-Kral'cı kastî bir zorbalık haline indirgeyen bir anlayıştır.

Halbuki aslında devlet kendi kendini daima yeniden türetebilen yani ölümsüz olan transandantal ve/veya kozmik bir varlıktır. Yani bu da demektir ki devlet aslında bir toplumun ruhudur. O ruh çıktıktan sonra ge-

riye kalan insan topluluğunun veya kalabalığının nasıl güdüleceğine ve parçalanacağına kolonyalizm tanrı-kralcı yönetimlerle birlikte karar verir.

Yukarıda "devlet, ilk tanrı-kralların şahsında şekillenmiştir" demiştik. Bu ifade aynı zamanda, "devlet, ilk tanrı-kralların ruhu ile şekillenmiştir" anlamına gelir. Yani ilk tanrı-krallar ilk başlarda gütmeye anlamında da olsa (ki başlangıçtaki insanımsılar da yarı hayvandı) yönettikleri insan topluluğuna -son tahlilde kendi ruhlarının bir modelini özerk bir yönetim veya otodinamizm sistemi olarak nakşetmişlerdir. Veya başka bir deyişle çok uzun ve sancılı bir süreçten sonra -aslında doktriner olarak bir silsile takip etmiş olan- tanrı krallar gökyüzüne tek bir tanrı olarak çekilince, onların kendi ruhlarını örnek alarak oluşturdukları devlet, insan topluluğuna malolmuş ve toplumun ruhunu teşkil etmiştir. Ve neticede şöyle bir sibernetik sistem oluşmuştur ki ilk birey-insanlar insan topluluğuna ruhlarının maksimal bir modelini nakşederek onu hiçbir hayvan cinsinde görülmeyen devletli topluluk yani toplum haline getirmekle beraber aynı zamanda sıhhatli bir devlete yani ruha haiz toplumlarla da, birey insan türetilmesini, yetiştirilmesini sağlamışlardır.

Yani ilk tanrı krallar insan topluluklarından toplum (devletli topluluk) yaratırken, bu toplumların da aslında kendileri gibi birey insan türetmesini amaçlamışlardır.

Ama tabii ki insanı olduğu gibi toplumun ruhu olan devleti de zaman zaman cinler yani belli bir beceri ve huy veya meslek grupları (ve/veya kastlar ve sektörler) zaptetmiş ve birey insanlara eziyet ederek zorla kendileri gibi cin yetiştirmişlerdir.

Fakat tabii ki bu -uzunca- geçiş süresince çok defa gerilemeler de yaşanmış ve devleti kendi -sakat- ruhu ile, tanrıyı da -nefsî- buyrukları ile özdeşleştiren tanrı kral mukallitleri zorbalar da çıkmıştır.

İşte bu gerileme veya sapkınlık durumlarında, tanrı murakıpları veya elçileri -sifatındaki birey insanlar- imdada yetişmiş ve dillerinin el-

verdiği en belâgatlı sözlerle insanlığın rotasını düzeltmeye çalışmışlardır. Ki bunların sonuncusu Hz. Muhammed'dir.

Hz. Muhammed'in Arapça sözlerle son kez tanrısal tashihi yaptığı sıralarda -kuvvetli bir iddiaya göre Irak yörelerinde- sıfır sayısı keşfedilmiş ve böylece "El Cebir" sistemi ile ilk defa zorunluluk mantığına sahip teorik bilgiler devrine geçilmiştir. Yani bundan sonra artık insanların çıkardıkları hükümlerin sonuna "tanrı böyle dedi" veya "en iyisini tanrı bilir" gibi ifadeler ekleyerek mistisizme kapı açmaları devri kapanmıştır.

Bu da bir bakıma tanrıyla veya tanrısal -doğru- düşünceyle insanlar temas sağlamışlar, elçilere gerek kalmamış demektir.

Ama tabii ki bazı dar yörelerde zaman zaman kastî düzenlerin depreşmesi (veya hortlaması) ile devlet benim diyerek başa geçen zorbalarla buna paralel olarak tanrıdan mesaj getirdim diyerek zuhur eden peygamber taslakları artık çıkmaz da denilemez...

Yukarıda toplumun ruhu olan devlet, insan ruhunun majiskül bir modelidir demiştik.

Buna göre insanın beceri ve huyları devletin üretimsel ve yönetimsel sektörlerine tekabül eder. İnsandaki melekeler ise devletin eğitimsel ve yönetimsel seçme, ayıklama sistematığına tekabül eder. Aslında bu sistematığa "insan türetme, seçme, ayıklama ve eğitme sistematığı" demek daha doğru olacaktır. Ki eğitim aşamasında branşlara ayrılacak ve her bir tarik bir melekeye tekabül edecektir. Ve dolayısıyla de insanları meleke gücüne göre sıralayarak devletin üretim ve yönetim sektörlerinin yeni yeni teknolojik ve metodik icatlarla gelişmesini temin edecektir.

Demek ki devletin melekeleri aslında Anadolu'da devlet oluşturan tarikat sistematığından (sistemleştirme anlamında) başka birşey değildir. Ancak tek bir seçme ayıklama metodu veya fiks bir seçme-ayıklama-

eğitme sistemi son tahlilde mutlaka spekülasyona, istismara ve sömürüye yol açar; ve açmıştır. Ki bizdeki tarikatın bir takım mezhepler haline gelerek menfaat şebekeleri şeklinde yozlaşması da bunun açık bir örneğidir.

Aslında Türkler Anadolu'ya geldikleri zaman temasa geçtikleri insanlar yaklaşık 1000-1500 yıllık bir uygarlığın varisleri idiler. Bunlar, daha dünkü çocuk olarak gördükleri Arap uygarlığından ve onların kolonyalist yayılmacılığından da nefret ediyorlardı. Dolayısıyla Türkler bu insanlara karşı, asimile olmamak için birey-insan çıkarmak, üretmek zorundaydılar. Çünkü Romalılara empoze edebilecekleri bir medeniyete sahip olmadıkları gibi kendini adam -veya Romalı- sanan kolon tabiatlı insanlarla da Romalıları altemezlerdi. İşte tarikat böyle bir zorunluluktan doğdu ve yerli halkları da kazanarak devletini oluşturdu. Yani bir bakıma tarikat, kendini adam sanan insanlarla gerçek adamları ayırd etme sistematığı idi...

Halbuki Avrupa'lılar coğrafi keşiflerde geri halklarla karşılaştılar ve onları hayvan gibi görüp kullandılar, sömürdüler. Dolayısıyla de kapitalizm denilen puritan (püriten) kaynaklı tarık, (daha doğrusu mezhep), servet (para) edinmeyi birey-insan seleksiyonunun en belirgin ölçütü olarak kabul eden -sömürü- sistemini hemen hemen bütün Dünya'ya doğal bir insanlık yolu olarak kabul ettirdi. Yani birbirlerine karşı yanlış yapmamak şartı ile servet edinebilen insanlar -ve onların adamları- arasında yapılan bir oylama (eleksiyon) ile yöneticileri seçmek ve ancak muayyen bir süre içinde para geçiren icatları yapanları hatta özentileri (modaları) yaratanları adam yerine koymak sistemi en rasyonel insanlık yolu olarak kabul edildi...

Bir toplumda yönetim daima üretimin -kalitatif- gelişmesine engel olmuştur ve olur. Bu insanlığın doğuşuna önyak olmuş ilk tanrı -kralardan sonra daima böyle olmuştur. Ve onun içindir ki peygamberler, devrimci fikir adamları, vs. zuhur etmiştir. Çünkü yönetim son tahlilde bir huy ve beceri alışkanlığı doğurur (bürokrasi, teknokrasi) ve bunu bütün topluma fiks bir insanca yaşam geleneği olarak empoze eder.

Dolayısıyla üretim sektöründeki yenileşmeyi de önler. Yani insanlaşma olayını dışlar. Yani toplumu kastileştirir ve geri bıraktırır.

Demek ki herşeyden önce devletin yönetim sektörlerini oluşturmada ve geliştirmede tek bir seçme-ayıklama metodu veya tarik'i amaca cevap vermez ve o sektörlerin kestifleşmesine sebep olur. Bunun için bir metodoloji yaratılması veya sistematik kurulması gerekir. Böyle bir sistematikte de zaman zaman veya ara ara "oylama seçimi" metodu kullanılır; ama insanlığın kaderi hiçbir zaman tek bir seçme metoduna kurban edilemez.

İşte bizim tarihimizde tarikat denilen insan seçme-ayıklama-yetiştirme sistemi ile aslında her beceri konağından geçen tarik içinde melekeleri en güçlü insanlar seçilip öne geçiriliyordu. Padişahları bile kapsayan yani onları bile -hiç olmazsa- aile içinden veya veliahtlar arasından ayıklamaya tâbi tutan böyle bir sistematığın Dünya'yı fethetmemesi düşünülemezdi. Aynı şekilde bugün de İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nda billûrlaşmaya başlayacak olan böyle bir sistematığın bütün Dünya'ya yayılması önlenemez. Kapitalist kolonyalistlerin, halkların iligini kemiğini sömürmelerini sağlayan menfi seçme-ayıklama sistemlerini ilga etmek ancak böyle bir bilimsel çalışmayla mümkün olabilir. Aksi takdirde zenginliğin yığıldığı metropol ülkeler dışındaki bütün ülkeler en ilkel kastî kökenlere kadar bölünüp parçalanacaklardır. Çünkü rakip tüketiciler yaratmayı, çoğaltmayı amaçlayan kapitalist menfi seleksiyon sisteminin kalburüstü yaptığı insanlar kişiliksiz kastî mahlûklardır; dolayısıyla birleştirici değil itici ayrıştırıcı olurlar.

Burada eski Marksistlerin, komünistlerin artık galat olduğu anlaşılmiş ütopyaları çağrışım yaptırmamalı ve kapitalizme radikal bir şekilde son verileceği düşünülmemelidir. Çünkü İnsan (Emek) Bilimi sistemi toplumlara tatbik edildiğinde, yani bir bakıma reklâm medyası bilimin ve sanatın kontrolüne alındığında zaten önünde sonunda kendiliğinden bütün işletmeler birer vakıf haline dönüşecek, kişiler de tüketim (veya insaniyet) liyakatına göre kredi veya puan (yani bugünkü deyimi ile para) sahibi olacaklardır.

Devlet tarifine evrensel bir örnek oluşturan Devlet-i Âl-i Osman ruhu iyi anlaşılmalı ve ihya edilmelidir. 1700, 1800'lerden, hele ki 1826'dan sonra ceset haline gelmiş Osmanlı'dan örnek alabileceğimiz hiç bir şey yoktur. Zaten o kokuşmuş cesedin mikropları günümüze kadar bulaşmaktadır. Bizim yapabileceğimiz en müsbet iş, ruhun niye terkettiğini anlamak üzere ceset'i teşrih masasında neşterlemektir.

Aslında şimdiye kadar Dünya'nın hiçbir yerinde ideal (veya müebbed) devlet açıkça ortaya çıkmamıştır. İdeale en yakını 1826'dan önceki Osmanlı Devleti idi. Ama bugün bile zaman zaman bir kastın yani bir aile veya bir meslek grubunun hatta tanrı-kral mukallidi bir diktatörün devletin başına geçmesi olasıdır. Çünkü hâlâ insan topluluklarını yönlendirmede geleneksel dini doktrin ve ibadet şekilleri büyük çapta, belirleyici çapta kullanılmaktadır. Ve hâlâ insanların birarada tutulup koordine çalışmaları, dinsel öğreti ve ibadetler ile sağlanabilmektedir. Dolayısıyla de sözselsel ve davranışsal anlamları muğlâklaşmış olan dini ritüellerin mistifikasyonu ile kitleleri sürüklemek pek zor olmamaktadır.

Devlette mahir bir kişinin veya bir beceri grubunun yönetimi ele geçirmesi ile meydana gelen durum "Toplumsal Şizofreni" durumudur; ki aynen bir bireyde biyolojik genlerle geçen bazı başat beceri ve huyların o bireye hâkim olmasıyla (bir cinin bireyi zaptetmesiyle) husule gelen kişisel şizofreniye benzer.

Diğer taraftan İnsan (Emek) Bilimi'ne göre nasıl ki bir bireyin melekeleri kendilerinin -hayvanî refleksleri değiştirerek- yaratmış oldukları beceri ve huylardan bağımsız olarak birbirleri ile paralel çalışıyor, beceri ve huyların da birbirleri ile çatışmadan akord olarak çalışmalarını sağlıyorsa, ideal bir devletin "birey insan türetme-seçme-ayıklama ve eğitime" sistematığı de (yani tarikat da) hiçbir geleneksel ve dinsel çalışma ve ritüele yani becerisel öğreti ve davranışa bağımlı olmadan çalışabilir; ve mesleki sektörleri de birbirleri ile akord çalıştırabilir. Çünkü aslında birçok geleneksel ve dinsel öğreti ve davranışları da, müesseseseleşmemiş, formüle ve legalize edilmemiş bir tarikat sistematığı

oluşturmuştur. Dolayısıyla bu sistematik gerektiğinde tekrar tekrar -adı ne olursa olsun- kitlesel ritüeller ortaya koyabilir. Ancak dinsel -kitlesel -ritüellerin sadece birey insan kıtlığı çekilen orijinal kastî sistemin sonuna kadar ve de sonraki anarşik dönemlerde gerekli olduğu unutulmamalıdır.

Bununla birlikte ileri devlet yapılanmalarına geçiş dönemlerinde mevcut devletin ülkesindeki hatırı sayılır çaptaki bütün din ve mezhepleri kucaklayan ve onları birbirleri ile telif edip kitleleri tek bir ibadet şekline motive edebilen resmi bir din anlayışına (veya yorumuna) sahip olması da kaçınılmazdır. Çünkü aksi halde yol dışı, tekâmül dışı, günlük rutin işlerle uğraşan halk, kasta bölünür. **Ve zaten Osmanlı bunun güzel bir örneğini vermiş, daima kozmik emek harcayan insanları tarikat ehli olarak ibadet zorunluluğundan muaf sayarken, diğerlerini de çok sulandırılmış -ve çok defa adı bile gizlenmiş- bir mezhep şemsiyesi altında toplamıştır.** Osmanlı'nın çöküş döneminde bile birliğini sağlayan bu resmî din anlayışı veya yorumu, lâiklik denilen kolonyalist yutturmasyonundan çok daha anlamlı ve faydalıdır.

Böyle bir lâiklik kavramına dayanılarak devletten muhtelif mezhepler için ibadet farklılığı icazeti koparmaya çalışmak ve hele bir tarikat velisinin (Hacı Bektaş) adını kullanarak bunu yapmaya kalkmak hıyanet değilse büyük bir gaflettir. Devlet'i ele geçirerek bütün milleti şeriat kuralları ile yöneteceğiz veya yaşatacağız diyenlere en güzel ve doğru cevap, bu ülkede yani dârül harb'da -yol üzeri oldukları için- hiç bir zaman kendilerini şeriat kuralları ile bağlı saymamış olan tarikat ehlinen daha doğrusu İnsan (Emek) Bilimi'nin pratisyen ve teorisyenlerinden gelebilir ve gelecektir. Gerçekten de aynı zamanda "namazı kılınmış" diye nitelendirilen ve namazlarının melekler tarafından kılındığı ifade edilen, yani daima melekelerini çalıştırıp tamamen iradî yaşamak (yani yaratıcı olmak) zorunda olan tarikat ehli'nin her cins yobaza her hâlükârda vereceği cevap ve dersleri mevcuttur.

TARİKAT ÜZERİNE :

Hernekadar genel yozlaşma ve Yeniçeri Ocağı'nın bir askeri kasta dönüşmesi süreci daha öncelere uzanıyorsa da esas melânet 1826'daki (resmî tarihlerin Vaka-i Hayriye diye kaydettiği) Vaka-i Şerriye ile başlamıştır. Çünkü o meşum olayda tarikat sistematığının imha edilmesi ile Osmanlı Devleti melekelerini yitirmiş ve tam anlamı ile şizofrenik bir hasta duruma düşmüş, yani Batı'nın bir koloni valiliği hâline indirgenmiştir.

II. Mahmut Avrupa kolonyalistlerinden aldığı olağanüstü destekle Yeniçeri Ocağı'nı ifna ederken aynı zamanda İstanbul'daki bütün tarikat ehline terör uygulamış ve bunların ileri gelenlerinin (Efendilerin, Çelebilerin) vakıflarına el koymakla birlikte bir çoğunun dergâhını, dükkânını, konağını da kundaklatmıştı. Çünkü Ocağ-ı Bektaşiyân, tarikat sistematığının askerî tariki oluyor, dolayısıyla II. Mahmut ve kolonyalistler bütün İstanbul tarikatından ürküyorlardı.

Bu meşum olaydan sonra II. Mahmut ve halefleri ısrarlı bir şekilde tarikat ehlinin çocuklarını enderun mekteplerine almak istemişeler de aileler buna kararlı bir şekilde karşı çıkarak genellikle çocuklarını aile içinde özel derslerle yetiştirmeye çalışmışlardır.

Böylece olayların şokunu yaşayan ailelerde, zayıf ama iğneleyici ve yönlendirici bir didaktik öğretiden geçen çocuklar genellikle sorumluluktan kaçan, rind meşrep, nekre ve heccav kişiler oldular. Üstelik İstanbul tarikatında takiyye geleneği de olmadığından, bu insanlardan bazıları kahvehanelerin, meyhanelerin demirbaş müşterileri hâline geldiler. Ki tabii onların arkasından ipsiz sapsız takımından pek çok mukkallitleri de sökûn etti. Ama onların bunlardan çok önemli bir farkları, bir araç gibi özellikleri vardı ki o da, her türlü oyundan hoşlanan ehli tarikatın aynı zamanda kumarın her türünden de nefret etmeleri idi.

İşte -hem düzenle alay eden hem de kendisiyle alay edilen- meşhur Bektaşî tipi İstanbul'da böyle doğdu. Halbuki bu kişiler gerçek İstanbul

Efendileri, Çelebileri veya Efendilerin, Çelebilerin çocukları idiler. Zaten ilk sarsıntıdan sonra bunların büyük bir bölümü Mühendis Mektebi'ne yönelecek ve II. Abdülhamit'in "iade-i itibar"ı ile nezaret makamlarına kadar da yükseleceklerdir. (İstanbul Tarikatı bakiyesi aileler ve insanlar bir de Atatürk zamanında itibar kazanmışlar ve öncü görevler yüklenmişlerdir).

Ama atalarının da birer mesubu bulunduğu İstanbul tarikat ehlinin evlâdına "Bektaşî" damgası vuran II.Mahmut, aslında orijinal tarikat sistematîğini tanımaz, anlaşılmaz ve içinden çıkılmaz hâle getirerek ülkeye en büyük kötülüğü yaptı.

Çünkü meselâ İstanbul tarikatının kılıç artıklarını Bektaşî adı ile yoz bir mezhep oluşturmuşlarcasına damgalamakla birlikte İstanbul'dan uzak diyarlarda (Doğu Anadolu'da, Rumeli'de, hatta Kuzey Afrika'da) tekeleşmiş (takiyye'ye, gizliliğe girmiş) bazı tarikat bakiyelerini de ihya ve -adeta- legalize ederek payitahtta yerleşip yuvalanmalarını sağlamıştır. Ki bunların başında Nakşibendî'lik gelir. (*)

Yani Vaka-i Şerriye'den sonra gerçek tarikat sistematîği de ifna edilmiş ve yerine yarı mezhepsel oluşumlar ikame edilmiştir. Hatta daha sonraları -özellikle de ittihatçıların marifetiyle- Anadolu'dan Hacı Bektaş Dergâhı'na yakın çevrelerden Masonluğa ısıdırılmış veya yanaştırılmış kişiler ithal edilerek gerçek -yani mistik- Bektaşî olarak lâne edilmişlerdir, ve kullanılmışlardır.

İstanbul tarikatından bakiye kişiler Bektaşî deyiminin (Hanefî, Şafi,

(*)II. Mahmut'tan sonra İstanbul'daki tarikat ehline ve onların eserlerine karşı -her ne saikle olursa olsun- en düşmanca tavrı Adnan Menderes koymuş ve onların çok bedduasını almıştır. Ve de ne garip bir paralelliktir ki Menderes de -nereden kaptığı belli olmayan- Bektaşî düşmanlığına destek olsun diye yine bir nevezur Anadolu tekkecilîğini yani Nurculuğu palazlandırmıştır.

Yıktırdığı şaheser türbe ve camilerin güzelliği yanında cadı külâhına benzeyen türbesinin çirkinliği arasındaki tezat, hayret ve ibret vericidir.

Caferî, vs. gibi) bir mezhep adı olduğunu ve bunun kendilerine aşâğılama amacıyla yakıştırıldığını bilir ve bunu üzerlerine almazken, Anadolu tekkeçileri veya mistikleri bu yaftaya -en azından kendilerini legalize ettiği ve kimlik kazandırdığı için- mal bulmuş mağrîbî gibi sarılmışlardır.

Halbuki aslında tarikat sistematiği, meslek sektörlerinde kollara, tariklere ayrılır. Ve belli başlı her mesleğin de, zamanında o meslekte ustalâşarak ün yapmış bir pîri vardır. Ancak hangi tarikten gelirse gelsin velî mertebesine ulaşmış yani marifet göstermiş, keşif yapmış insanlar bütün tarikat ehlinin velîsidirler. Yani tarikat ehlinin ve tarikat sistematiğinin birçok velîsi vardır, dolayısıyla tek bir velînin ismi ile anılamaz. Kaldı ki meselâ Ahi Evran'ın zenaatkârlar için, Hacı Bayram'ın ziraat sektörü için, Hacı Bektaş'ın silâhlı güçler için koyduğu kurallar yani bir tarik için icat edilmiş usuller de bütün bir tarikata maledilemez. Hatta bu usuller, o tarikler içinde bile ilânihaye geçerliliğini koruyamaz. Yani Bektaşî veya Bayramî veya Evranî veya Emrevî veya Yunusî tarikatı sözkonusu değildir; nerde kaldı ki Nakşibendî, Rufaî, Nursî, vs. sözkonusu olsun...

Çünkü tarikat sistematiğinin tepesi tek bir kişi, ve onun ihdas ettiği usuller ve icatlarla bağlanamaz. Böyle olursa ya tanrı kral'cı kastî bir sistem ortaya çıkar veya yeni bir din yahut mezhep oluşumu anlamını kazanır... Nitekim Anadolu'ya gelen Türk asıllı sığınmacılar ve / veya yavaşmalarla Kürt -hatta Ermeni -asıllı kaçkın ve / veya sürgünlerin -toplumsal- kimlik arayışlarının bir sonucu olarak ortaya çıkan Anadolu Bektaşiliği daima Şîilerin ve Alevilerin tasallutundaki bir yarı mezhep halinde bocalayıp durmuştur. Öteki tarikatların hepsi de tanrı kral'cı kastî birer devlet minyatürüdürler.

Bütün bunlardan anlaşılacağı üzere Bektaşî sırrı denilen şey aslında birtakım mistik ritüel ve söylencelerde değil, İstanbul'un tarikat tarihindedir. Ki bu sır aynı zamanda Türk sivil toplumunun veya şehir yaşantısının veya medeniyetinin de sırrıdır; veya bir anlamda da Türkiye'nin, Türk insanının kaybolan tarihi veya

hafızasıdır bu sır... Yani bu "sır" ile insanlarımızın yönlendirilmeye çalışıldığı esas amaç, evrensel çapta -örnek- bir devlet kurmuş olan toplumumuzun "tarikat" adındaki melekelerinin yeniden çalışır hâle getirilmesi olayıdır. Yani kolonyalizmin üzerimize koyduğu ağır tarihî, sosyal ve ekonomik ipoteğe karşı 1826'da sır olan tarikat sistematığının İnsan (Emek) Bilimi olarak yeniden gerçekleştirilmesi olayıdır. (*)

Tarikat'ın mistifikasyonu ile bir marifet değil ancak -dar çıkarlar için- spekülasyon yapılmış ve de bu şekilde -son tahlilde- Batı kolonyalizminin çıkarlarına hizmet edilmiş olur. Ki bunun vebali çok büyüktür. Çünkü mârifet aslında bir realizasyondur. Ve gerçekleştirilecek veya gerçekleştirilmiş olan bir tasavvur veya projenin yazılı olması veya yazılı belgesinin bulunması da gerekmez.

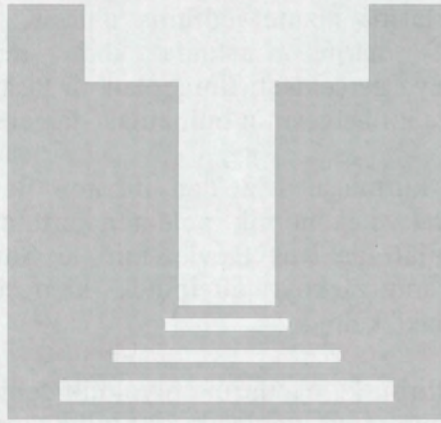
Türkiye'nin esas kurtuluşu 1826'dan itibaren Batı kolonyalizminin koyduğu tarihî, sosyal ve ekonomik ipotekten kurtulmakla mümkün olabilecektir. 1917 ihtilâli ile Rus Devleti'nin (ki Sovyetler Birliği deniliyordu) fikir hayatımıza koyduğu ipotek -ki o çözülmüştür- bunun yanında "devede kulak" kalır...

Son olarak diyebilirim ki, bazılarının biyolojik genlerle yani akrabalık bağları ile bağlı olduğum ve -yaklaşık 500 yıllık- maddî manevî kutsal emanetlerinin sorumluluğunu onurla taşıdığım tarikat büyüklerinin, eser ve marifetlerinin mistifikasyonunu ve spekülasyonunu yapmadan, adlarını ve sıfatlarını istismar etmeden yollarından gidebiliyorsak ne mutlu bize ki insanlığa ileri bir aşama için rehberlik yapıyoruz demektir.

(*)Aslında "Bektaşî Sırrı" kavramı II. Mahmut ve ardılarının korkularının mahsulü ve ifadesidir. Silâhlı gücünü de yokettikleri halde tarikattan öyle korkuyorlarmış ki her an bunlar yine dirilebilirler, vardır bir bildikleri (veya sırları) diye endişe ve evham içinde yaşıyorlarmış. Hatta bu yüzden bazı tarikat büyükleri de genellikle zehirlenerek suikasta kurban gitmişler... Tabii nekre Bektaşî babaları da onların bu korkularını ince ince imalı bir biçimde, mistik ifade ve kurgulamalarla kullanmaktan ve körüklemekten geri kalmamışlar.

Ama aramızdan hiçkimse bu yolda bir istikbâl, taltif veya alkış beklememelidir; çünkü herkes ve her mevki gerçek rehberlerin gerisinde kalır. Rehberleri ancak müteakip nesiller değerlendirir ve ödüllendirir.

Ali Ergin GÜRAN

TÜSTAV

HER TÜRLÜ MİSTİK SPEKÜLASYONUN KAYNAĞI KADIN-ERKEK İLİŞKİSİ ÜZERİNE BİR DAHA

Aşk, Sevgi, Seks, vs. üzerine yaptığımız açıklamaları, İnsan (Emek) Bilimi'nin teorik iç mantığında değerlendirmek yerine kendi intibaları ve kurguları (veya hüsnü kuruntuları) ile yorumlayan bazıları, bunları hiç de doğru ve/veya hoş bulmadıklarını ifade ediyorlar.

Haydi diyelim ki kadınların doğal bir âdet periyodunun tembihlerine mahkûm oldukları için -genellikle- aklî melekeleri muhteldir. Yani aklî melekelerinin doğru seçme, sıralama yapabilmesi yani mantıklı olabilmeleri kolay değildir. Dolayısı ile mâzurdurlar. Üstelik şimdiye kadar genel kabul görmüş geleneksel yutturmasyonları deşmek ekonomik açıdan genel olarak erkeğe bağımlı olan kadınların hiç de işine gelmez.

Ama kadınlara şu veya bu şekilde bağımlı hale gelmiş erkeklerin yarattığı kavram kargaşası genel idraki olağanüstü çapta olumsuz etkilemektedir.

Anlama özürlü olan veya anlamamakta inat eden bu gibiler için bir daha anlatmaya çalışalım.⁽¹⁾

Normal bir erkek için kadın bir cinsel fetişler demeti veya buketi gibidir. Bu şekilsel cinsel uyarılar topluluğu aynı zamanda da güzellik normlarıdır.

Erkeği kadına cezbeden insanî faktörler güzellik normları topluluğu olan vücudu ile -ilk önce bebekliğinden itibaren annesinden ve/veya en yakın kadınlardan kapmış ve alışmış olduğu- zerafet ölçüsü olan davranışlarıdır.

Ama cinsel ilişkiye geçildiğinde, erkeğin cinsel organının dışarda olması dolayısıyla cinsel uyarılarının şekilsel olması, güzellik normları olan kadının vücut parçalarının -giysilerden soyunma ile beraber-

birdenbire hayvanî bir boşalma hırsının tahrikçisi birer cinsel fetiş haline dönüşmelerini intac eder. Bu arada kadının zarafet normları olan davranış düzeni de değişmiş ve hayvanî refleksler haline dönüşmeye başlamıştır. Ama genellikle erkekler pek seyrek olarak mastürbasyon sınırı -veya görsellik sınırı- diyebileceğimiz bu noktadan öteye geçip salt temas ve refleksif etkileşim halinde cinsel ilişkiyi sürdürerek kadını -sırf bir âlet gibi çalışıp- tam orgazma sokabilir. Çünkü bu durum kadın şuurunun ve güzelliğinin tamamen yokolduğu bir durumdur ki -belgevşekliği olmasa da-kişilik sahibi hiçbir erkeğin hoşuna gitmez ve kendini kullanılmış his-seder. (Jigolo kompleksi). Dolayısıyla de karşılık olarak kadından, kadının kişiliğini yıpratacak ölçüde tavizler ve fedakârlıklar ister. Yani genellikle erkekler işin kolayına kaçarak kadını mastürbasyon aracı olan bir mal gibi sahiplenmek ve kullanmak isterler.

Demekki aynı kadınla olan cinsel ilişki sıklaştıkça ve alışkanlık haline geldikçe erkek için o kadın artık ya hayvanî bir boşalma hazzına varmak için erkeğin hırsını tahrik eden bir cinsel uyarılar (fetişler) topluluğu yani bir mal, veya gönlü hoş edilip kişiliğine ağır fatura ödettirilecek bir müşteri haline gelir.

Yani bu demektir ki o erkekte, o kadına karşı sevgi, saygı gibi duygular kalmaz.

Bu arada şu nokta da iyi anlaşılmalıdır ki kadınlar genellikle melekeleri daha güçlü olan erkeklere sevgi ile, erkekler ise genellikle güzellik ve zarafet örneği olan kadınlara saygı ile bağlanırlar... Kadınların sevgi duygusu erkeklerce kendine güven hissi olarak, erkeklerin kadınlara karşı duyduğu saygı hissi ise kadınlarca gururlanma hissi olarak paylaşılır.

Öte yandan kadını erkeğe cezbeden başlıca insanî faktör erkeğin genellikle daha güçlü olan melekeleri ve bunun tezahürü olan davranışlarıdır. Ki bu durumu kadınlar "öyle bir havası var ki" veya "ama (herşeye rağmen) her zaman haklı çıkıyor" veya "herşeyi doğru yapıyor ve/veya söylüyor ama..." gibi sözlerle ifade ederler. Bu davranışların

içinde konuşma, dokunma ve hatta "renk verme", terleme, ter kokusu bile vardır.

Kadınların genellikle hayatlarının uzunca bir süresince doğal bir âdet periyoduna bağlı veya mahkûm oldukları için melekeleri ve bu arada aklî melekeleri bozuktur. Yani bu demektir ki ferasetleri noksandır. Dolayısıyla şekilsel ilişkileri sürekli ve net olarak izleyemezler. Dolayısıyla de görsel sanatlarda, sembolik mantıkta, matematiksel mantıkta genellikle başarısızdırlar. İşte bundan dolayıdır ki genel güzellik normlarını erkekler belirlemişler ve kadını model olarak almışlardır.

Yine bundan dolayıdır ki kadın için erkek güzelliği insanî açıdan önemli bir cazibe faktörü değildir.

Öte yandan erkeğin şekilsel güzelliği kadın için önemli bir cinsel (veya hayvanî) cazibe faktörü de değildir. Çünkü kadının cinsel organının en hassas (uyarıcı) kısmı vücudunun içindedir ve dolayısıyla en şiddetli cinsel hazzı içinde duyar ve dolayısıyla cinsel ilişki halinde iken gözlerini kapar. Bu durum zaten çevresini şekilsel olarak net algılayamayan kadının zihninde ayrıca büyük boşluklar meydana getirir. Ki bu da kadının şizofrenik eğilime girmesine ve cinsel temas halini absürd biçimlerde kurgulayarak -en azından- toplumda kavram kargaşası yaratmasına sebep olur.

Cinsel ilişkiye geçildiğinde, kadını erkeğe cezbeden konuşma, dokunma gibi insanî faktörler süratle hayvanî uyaranlar haline gelir. Ama bu arada dokunma ile ilgili davranışlar ritmini kaybetmiş, konuşmaların da hiçbir mantığı (estetik mantığı bile) kalmamıştır.

Dolayısıyla cinsel ilişkileri -aynı erkekle de olsa- arttıkça kadın anlar ki cinsel haz duymak için muayyen bir erkeğin spesifik insanî özelliklerinin (belli bir güzellik anlayışının, tutarlılığının, muayyen bir ritim duygusunun, vs.) hiçbir önemi yoktur. Hatta yerel insanî özelliklerin bile önemi yoktur; ve meselâ orgazma ulaşabilmek için bazı hırıltılı hayvanî sesler ile biraz sertçe temas ve dokunuşlar yeterlidir.

İşte bu durumda kadın ikiye bölünür. Bir tarafta insanî sevgi bağı ile bir erkeğe bağlanan kadın, diğer tarafta kendisine cinsel haz veren bir hayvanla temas kuran kadın... Bu iki karakterin uzun süre tek bir bedende yaşayabilmesi ve/veya yaşatılabilmesi hiç de kolay değildir. Cinsel ilişki ile sevgi bağı şiddeti arasında çok hassas bir dengeyi çok dikkatli olarak kurmak ve muhafaza edebilmek gerekir. Çünkü bunlar biri hayvanî haz, biri insanî hoşnutluk duygusu olarak birbirine ters duygulardır. Ki her iki taraf için de yüksek bir şuur veya geleneksel tecrübe birikimi ve maharet gerektirir. Dolayısıyla şayet aynı insanlar birarada olacaklarsa, ya erkeğin güçlü melekeleri yönünde yoldaşça bir insanlaşma yoluna girecekler ki bu halde kadın âdet periyodlarının ve doğurganlığının bozulmasına katlanacak, veya kadının dişiliği yönünde beraberce hayvanlaşarak kedi köpek gibi birbirlerini yiyecek ve bol bol üreseler bile yavrularına insanlaşma ortamını sağlayamayacaklardır.

Buradan da şu anlaşılır ki insanlaşma veya melekeleri güçlendirme yoluna girildiğinde son tahlilde soyutlamalar yaparak mutlaka indî güzellik ve estetik kavramlarının üstüne çıkılır ve teorik veya sistematik bilgiye varılır. Ki bu aynı zamanda tanrılaşma yoludur.

Ezcümle ifade etmek gerekirse bütün bunlardan insan (Emek) Bilimi'ndeki "İnsanın insanla cinsel ilişki kuramayacağı" prensibinin doğruluğu anlaşılır.

Yani insanlaşma olayı cinsel ilişki tabusu ile başlamıştır. İnsanların çiftleşmesi ise önce, hayvan gibi gördükleri başka panteist grup üyelerinin ve/veya düşman gibi gördükleri diğer kast mensuplarının cinsel tecavüzü şeklinde gerçekleşmiş, ayrıca panteist grup içi -ve bilinç dışı- uykuda enest ilişkisi ile, kast içi evlilerin uykuda ve/veya karanlıkta birbirlerini tamamen görmeden kurdukları cinsel ilişki şeklinde de devam etmiştir. Yani son tahlilde insanlar yüzbinlerle (hatta milyonla) sayılabilecek uzun yıllar boyu seks partnerini insan olarak görmemiştir; ki bugün de görmesi mümkün değildir. **Dolayısıyla insanlar arası cinsel hazzın şiddeti -insanî- sevgi ve saygı hissinin şiddeti ile ters orantılıdır.**

Sevgi, insan emeğinin (kozmetik emeğin, meleke gücünün) mahsulü hoş bir duygudur ki hayvanca bir boşalma hazzı olan cinsel ilişki hazzı ile karıştırılmamalı ve daima yeniden kazanılmalıdır. İnsan emeği genel olarak cinsel içgüdü yönündeki refleksif davranışlara ters -yani onları bozan- davranış biçimlerini kapsar. Onun için -özellikle- cinsel ilişki ile de bu davranış biçimleri veya emek kalitesi bozulur. İnsanın, çoğalması gereği olarak birçok emek mahsulünü cinsel ilişki konforu için üretmiş ve yaratmış olması bu gerçeği perdelememelidir.

İnsanın cinsel ilişkisi akıl dışı bir etkinlik olduğu için aslında bir muammadır. Onun için bu işi herkes başka başka kurgulamış ve speküle etmiştir. Edebî ve felsefî literatür bunların örnekleri ile doludur. Bu işin bir problematiği yoktur yani aklen problem haline getirilemez ve çözülemez. Bu işi problem olarak öne sürüp çözülebileceğini söyleyenler genellikle bu işten para kazanan -şarlatan- doktorlar, büyücüler gibi spekülasyona müsait mesleklerin erbabıdır.

İki kişi -biri erkek biri dişi- akıldışına çıktıktan veya baştan çıktıktan ve hayvanlık zonuna girdikten veya geri döndükten sonra ne yapacakları veya ne yapmaları gerektiği belli değildir. Biyolojik genlerle gelen binlerce (en azından şimdiye kadar gelmiş geçmiş bütün memeli hayvan türleri kadar) değişik hayvanî davranış biçimlerinden o an hangisinin veya hangilerinin onları etki altına alacağı yani kibarca ve moda deyimi ile hangi fantezinin ilişkiye hakim olacağı önceden bilinemez ve tayin edilemez. Ancak -sadece- insanları baştan çıkarmak veya akıl dışına çıkarmak için birçok yöntem bulmak mümkündür. Ama bunun için de bir uzmana ihtiyaç yoktur; bu işi yapmaya tevessül etmiş o iki kişi de bunu başarabilir(!).

Aslında işin hazin ve çelişik yanı, insanların cinsel ilişkiyi ve buna yaklaşım etkinliklerini zımnî bir anlaşma şeklinde "özel hayat" adı altında örtbas etmeye çalışmalarındadır. Hem de bu iş bütün hayvanlığa şamil genel bir etkinlik olduğu halde... Böyle bir tutum aslında "kimse kimsenin günahını -şekilsel olarak- kurcalamasın ve yüzüne vurmasın" anlamında bir mahcubiyet anlaşmasıdır. Batı rasyonaliziminin antagonist temel çelişkinin komik bir tezahürü daha...

Dolayısıyla kolayca anlaşılır ki aslında kadına çeşitli cazip meyvelerin sergilendiği manav dükkânı⁽²⁾ gibi bakan bir erkekle, erkeğin gözünden veya davranışlarından kendinin, daha doğrusu kendi mallarının (yani cinsel fetişlerinin) değerini ölçüp pazarlık hesapları yapan bir kadının hiçbir insanî normda veya mantıkta anlaşmalarına, diyalog kurmalarına ve üretici, yaratıcı olmalarına imkân yoktur.

Yani bu da demektir ki toplumun bir yarısının diğer yarısı ile kurduğu serbest ilişki tamamen üretim dışıdır, tüketime, hatta talana, anarşiye dönüktür. Ve de bu yargı özellikle bizimki gibi geri ülkeler için tamamen doğrudur. Ki zaten biz de İnsan (Emek) Bilimi gibi bütün insanların ilgisini çekmesi gereken bir konuda yaptığımız çalışmalara katılmak isteyen kadın cinsinden ciddi insanlar bulmakta güçlük çekmekteyiz.⁽³⁾

Ali Ergin GÜRAN

(1) Ben de ömrümün büyük bir bölümde bütün bu -hayvanî ve insanî- duyguları birbirleri ile karıştırarak yaşadım. Zaten üreme içgüdüsünün bütün ağırlığı ile hüküm sürdüğü, dolayısıyla de "güzellik" ve "cinsel fetiş" kavramlarının adeta özdeşleştirildiği, üstelik açıkça kalbi melekenin eseri olan bir bebek sevgisinin bile cinsel haz ile karıştırılarak seks partnerine bebeğim! yavrum! denildiği 25-45 yaş kuşağında bunu ayırdedebilmek mümkün de değildir. Ayrıca 25 yaş öncesi delikanlılık döneminde de olgun(!) erkekleri taklit etmek ve onların hükümlerini tasdik etmek öncelikle bir delikanlılık vecibesidir...

Ancak ne zaman ki rüyaların, büyük bir kısmı ile insan yaşantısının bir nevi "doğru-yanlış sağlaması" operasyonu olduğunu farkettim ve de İnsan (Emek) Bilimi gibi bir metodolojide bunları analiz ettim, işte o zaman bu duyguları metodik -veya akli- bir şekilde birbirlerinden ayırmaya muvaffak olabildim.

Burada şu noktayı da önemle belirtmek isterim ki, rüya göremeyen veya gördüğünü unutan insanların akli melekeleri zayıf olduğundan bu -insanî ve hayvanî- duyguları birbirlerinden ayırt edebilmeleri pek mümkün değildir. Çünkü aslında insanların bütün duygusal ilişkileri rüyalarına yansır. Ve de şayet bir karmaşık ilişkide hayvanî eğilim ağır basıyorsa o ilişkinin rüyası bir nevi pişmanlık tezahürü olan sıkıntılı, üzüntülü, kasvetli rüyadır. Şayet insanî eğilim ağır basıyorsa o ilişkinin rüyası ferahlatıcı, huzurlu bir rüyadır. Dolayısıyla şayet birinin diğer insanlarla olan ilişkileri genellikle hayvanî ağırlıklı ise o kişi ya rüya görmez, veya devamlı sıkıntılı rüya gördüğünden dolayı bir savunma mekanizması oluşturarak unuttur. Kaldığı zaten sürekli olarak hayvanî ağırlıklı ilişkiler içinde bulunan insanın -hatırlamayı sağlayan- akli melekelerinin güçlü olması da beklenemez.

Böyle insanlar ülkemizde arabesk ve hindubesk müziğin hayranı ve talibi olan yani seks eğilimi ile birlikte ağlama refleksleri de harekete geçen insanlardır. Ki bunlar kastı düzenin başlarında yeni teessüs eden evliliğe -yani yasal çiftleşmeye- karşı doğmuş olan ağlama reaksiyonunu günümüze kadar biyolojik genlerle taşımış olan insanlardır. Ama bunlar aynı zamanda dejenere dönemlerin tenasül uzuvlarına tapan insanların da ahvadıdır; ki arabesk ve hindubesk parçaların sözlerinde böyle bir cinsel ilişki kutsaması açıkça belli olmaktadır...

Şeytan aldatması denilen cinsel organ reflekslerini harekete geçiren rüyalar ise senaryosu olmayan veya gayet mantıksız bazı geçişlerden, atlamalardan sonra bir veya birkaç cinsel fetişin görülmesi ile son bulan primitif (iptidai) rüyalarlardır.

Ayrıca hayvanların da rüya gördüğü iddiası ise çok sulandırılmış bir analogjiye bağlı spekülatif bir iddiadır. Bir mahlûkun reflekslerinin -veya çağrışımlarının- depreşmesi olayına rüya demek, kavramı fazlaca sündürmek demektir.

(2) Sezen Aksu'nun şarkısına aldığı "Hepsi senin mi?" ifadesi yeni bir argo ifadesi değildir. Bu ifade benim tesbitlerime göre (dedem yaşındaki adamlardan duyduğuma göre) en az yüz yıllıktır. Ve de kadının -vücudunun- erkek için bir cinsel fetişler, dolayısıyla zevk veren mallar topluluğu veya demeti olduğunu anlatan çok veciz bir ifadedir.

Gerçekten de erkek kendine cinsel açıdan cazip gelen bir kadını tam anlamı ile değerli bir mal olarak sahiplenir. Halbuki cinsel ilişkideki kadın için ise erkek, ona haz veren kişiliksiz bir âletten başka bir şey değildir.

(3) Bütün yukarıda yazılanları metodik ve teorik bilgiler de olsalar, kadınların ve özellikle bizim yakın -ailevi- çevremizdeki kadınların didaktik bir öğreti şeklinde anlamalarını beklemek, beyhude bir iyimserlik olur. Ve zaten kadınların bilimsel olarak tesbit ettiğimiz bu günkü şaşkın (yani birdenbire serbest bırakılmış odahklar ve cariyeler anlamında) halleri itibariyle de çelişik bir çıkarım olur böyle bir beklenti...

Dolayısıyla en azından İnsan (Emek) Bilimi bir vakıf şeklinde müessesesine kavuşuncaya kadar kadınların -genellikle- pasif direnişiyle karşılaşmamız kaçınılmazdır. Ayrıca fitne fesat şeklindeki böyle direnişlerin yıkıcı gücü de küçümsenemez. Özellikle Vakıf kuruluşu için yapılması gerekli olan maddî (parasal) fedakârlıklar onlar için adeta bir müktesep hak gaspıdır. Çünkü binlerce yıl tüketmeye ve üremeye şartlandırılmışlardır. Ve de onlar kolay anlayamazlar ki "karı-koca ve çocuklar" ailesi çapında ve esnaflık seviyesinde yapılacak bir parasal birikim, aile üyeleri ve özellikle çocuklar için hiçbir zaman bir hayat garantisi olmamıştır ve olamaz...

Onlar ancak gerek dinsel (tekkecilik, cincilik gibi), gerekse bilimsel kisveli (ruhçuluk, meditasyonculuk, astroloji gibi) mistik öğretilerle güdülüp istismar edi-

lebilirler. Ama bizim böyle bir yola sapmamız taktik olarak da olsa mümkün değildir; çünkü astarı yüzünden pahalı olur.

O halde, başlarda düşmanca bir erkek ideolojisi gibi görebilecekleri İnsan (Emek) Bilimi'nin vakıf olarak müesseseseleşmesi aşamasında onlara zihniyetlerini açığa vurabilecekleri bir menfez açmamız gerekirdi. Ki bunu teorik ve hukuki olarak başlattık. Yani bir bakıma dedik ki biz bir erkekler kulübü değiliz; muayyen insanî kaliteyi haiz temsilcilerinizi bizimle tamamen insanî (kardeşçe) ilişkiler içinde çalışmak üzere VAKIF-DER'e gönderebilirsiniz. Dolayısıyla de bizim teorik çalışmalarımızı mevcut kadın zihniyeti ile kontrol ve hatta tashih edebilirsiniz...

Demekki bundan böyle yakın çevresindeki kadınlardan -ima yoluyla da olsa- bizim düşünce ve çabalarımıza karşı gelebilecek her türlü olumsuz tepki veya direniş durumunda, arkadaşlarımızın onları böyle bir -moda deyimi ile demokratik-menfeze kanalize etmeleri en âhlakî ve rasyonel tutum olacaktır.

Şimdi bütün arkadaşların önünde açık bir ikilem vardır: ya, kendini kadınlardan etkilenmeyecek şekilde bir efendi, bir beyefendi olarak görür ve başına buyruk olarak davranır, veya kadınların tepkilerini, çizdiğimiz sosyal ve hukukî çerçeve içinde VAKIF-DER'e kanalize eder.

Bunun dışındaki hissi, muammalı, anlaşılmaz huzursuzluk çıkarıcı davranışlar ancak kadın fitnesine râm olmuş (boyun eğmiş) kişilerin şahsî veya psikolojik problemi anlamına gelecektir.

TÜSTAV

EN SEVDİĞİM FIKRA

Mehmet Yıldırım'a

Bir zamanlar memleketin birinde, mârifet ehlinden olan derin bir ermiş yaşarmış. Keşfedilmiş, keşfedilmemiş bütün doğa kanunları kendisinin malûmu imiş. Hatta Hz. Süleyman gibi bütün hayvanların da dilinden anlar, en vahşîlerini bile kendine itaat ve hizmet ettirebilirmiş.

Genellikle bu tür menkıbelerdeki her derviş gibi bu da odunculukla geçinirmiş. Ama ormanda odunlarını kesip düzelttikten sonra kasabaya pazara indirmek için her seferinde bir başka vahşî hayvanı kullanır; kimi zaman bir aslan, kimi zaman bir kaplan bu ermişe eşek gibi hizmet eder, sırtlarında odun taşırlarmış.

Ne varki bütün mahlûkata söz geçiren, köylüsünden kentlisine kadar bütün insanların saygısını kazanmış olan bu zât bir tek karısına sözgeçiremezmiş. Üstelik karısı bu zâtın insanlardan gördüğü saygıyı da istismar ederek köylülerini bezdirir, onlara elaman dedirtirmiş.

Bu durumdan hem mağdur olup hem de bir anlam çıkaramayan köylüler bir gün biraraya gelip bu durumu da sözkonusu ermiş zât'a sormaya karar vermişler. Ve demişler ki: "ya erenler, sen ki en vahşî hayvanlara bile söz geçiriyorsun da en yakın olan bir kadına nasıl oluyor da söz geçiremiyorsun?"

Bunun üzerine ermiş demiş ki: "Siz ne diyorsunuz? Benim ermemin sebebidir o kadın... O olmasa ben vâkıf olduğum sırlara eremezdim ve eremem !.."

Kıssadan Hisse :

Kadın erkek (karı koca anlamında) anlaşmazlığını anlayabilen, her sırrı anlayabilir.

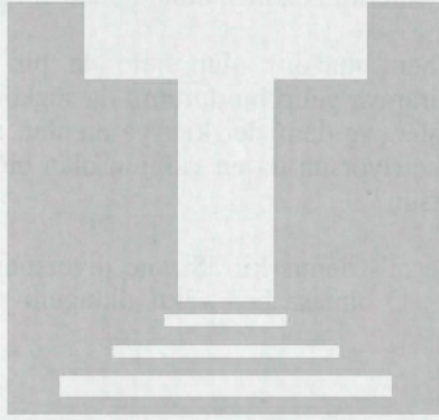
Ama tabii ki herşeyden önce böyle bir anlaşmazlığın objektif (yani insanların iradesinden ve mantığından bağımsız veya tüm kişisel subjektif hata ve noksanlıklardan sarfinazar) olarak mevcut olduğunu farkedip kabul etmek için gerekli feraset ve kişiliğe sahip olmak lâzımdır.

Gerekli feraset ve kişiliğe sahip olmayıp da günümüz uygar insanında bulunması gereken bilimsel şüpheciliğin dürtüsü ile az çok düşünebilenler arasında ise yeterli özgüvene sahip olmayanlar ken-

dilerini, saldırgan olanlar ise başkalarını seksüel açıdan hasta olarak kabul eder ve bu konuyu hiç bir zaman gündeme getirmek istemezler; geldiğinde ya küser, ya kavga çıkarırlar.

Ayrıca "karı-koca ve çocuklar birarada" şeklindeki aileyi geleneksel olarak ezeli gibi algılayan çingeneler ise birey kavramına tamamen yabancı olduklarından bu fıkrayı bile anlayamazlar.

Ali E. GÜRAN

TÜSTAV

ANNE ADAYI KADINLARA İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NDEN SÜZÜLMÜŞ ACİL MESAJ

"Taşıt tutması", "bayılma", "yemek seçme", "aşırı tiksinti duyma veya iğrenme", "kolayca kusma" gibi huylarınız varsa;

Sevdiğiniz bir şarkının veya türkünün bir kuplesini bile doğru dürüst -yani ritmini ve melodik tonlarını bozmadan- söyleyemiyorsanız;

Rüya görmüyor veya ender görüyor veya hatırlamıyorsanız;

Matematikten nefret ediyorsanız; hele ki ortaokulda öğretilen Öklid Geometrisinden (ve/veya çizim geometrisinden) hiçbirşey anlamadınızsa (yani bu geometriyi mantıklı ve bedihî bulmadınızsa);

Ve bir de, iradeniz, cinsel içgüdünüzün "köpek memesi" çıkarmasını önleyemeyecek kadar güçsüzse...

Allah aşkına ve toplum yararına olarak lütfen çocuk yapmaya kalkmayın! Çünkü bu ârizalar -psikolojik bir hastalığa delâlet etmese de- meleke bozukluğunun başlıca işaretleri olup, doğacak bebeğinizin de melekelerinin muhtel olacağını yani çocuğunuzun büyük bir ihtimalle ruhen sakat ve zihnen özürlü olacağını gösterir... Onun ille de klinik vaka olacağını demek istemiyoruz. Aslında biyolojik genlerle gelen başat becerilerine uygun bir ortama düştüğü ve/veya ailevî (veya kastî) yakınları tarafından geleneksel mesleklere doğru yönlendirildiği takdirde başarılı bir meslek mensubu olabilir. Hatta çöküş dönemlerindeki kastî Devlet (veya Tanrı-Kral'cı Devlet) düzenlerinde Bakan da olabilir. Ama otokritik ve otodinamik sahibi yani her şeraitte kararlı bir "adam" olamaz...

Ama bütün bu ârızaları kendinizde görmeyerek ve/veya kendinize kondurmayarak ille de çocuk sahibi olmak istiyorsanız, gebelikte aşığıdaki püf noktaları için özel bir dikkat ve gayret gösterin. Çünkü en büyük hatalar gebelikte yapılmaktadır; çünkü bu konuda (ki "gebelikte bebek eğitimi" veya "gebelikte bebeğe meleke aktarımı" vesaire gibi bir konu başlığı bile henüz yoktur) kadîm tanrı kralların ve peygamberlerin müteselsil tebliğlerine geçmiş evrensel sarîh gelenekler mevcut değildir. Çünkü o zamanki mevcut bilgi birikimi ve teorik açılım buna elvermiyordu. Dolayısıyla de geleneksel, dinsel söylem ana karnındaki cennini -gözle izlenemeyen her olay gibi- kategorik olarak "öbür dünya"ya ait sayıyor ve bu konuda tamamen mistik kurgulamalar sergiliyordu... Tıp ise şimdiye kadar gebelik olayını sadece bir bayatlık konusu olarak görmekteydi...

Dikkat edilecek noktalar:

1- Hamile olduğunuz ihtimali belirlediğinden itibaren her türlü sarhoşluktan ve özellikle de başdöndürecek her türlü cinsel yaklaşımdan kaçının. Her neviden sarhoş insanlarla birarada bile olmayın. Çünkü sarhoşluk ve özellikle cinsel ilişki melekelerin katilidir. Alkolün kimyasal terkîp olarak karaciğere yüklediği yük hiç de önemli sayılamaz.

2- Aklî melekelerinizin sağlıklı çalışmasını yani doğru seçim ve sıralama yapabilmesini sağlamak için muğlâk (muammalı), endişe ve korku verici olayların değil içinde, seyircisi bile olmayın. Yani şuurlu ve kararlı yaşayın.

3- Ritm melekesini çalıştırmak için böl böl şarkı (müzik) dinleyin, söyleyin ve tempo tutun. Hatta hafif ritimli dansları bile yapabilirsiniz. Bebeğiniz sizi büyük bir hoşnutlukla dinleyecektir.

4- Aşermek refleksif bir olay olup bir nevî hayvanlık depreşmesidir. Beslenme reflekslerinin, duyuların tembihi veya çağrışımlarla harekete geçmesi olayıdır.

Aslında hamile bir kadın ne kadar geniş bir yiyecek skalasından beslenirse o kadar metabolizma melekelerini çalıştırmış ve bebeğini de ruhen güçlendirmiş olur.

Onun için iradenizi kullanarak, yani bu besinden de yararlanmalıyım diye düşünüp kendinize telkinde bulunarak en sevmediğiniz yiyecekleri bile kusma veya bulantı hissi duymadan yemeye çalışın, ki -aynı zamanda oburluğun da tedavisi olan- bu meditasyon olayını gerçekleştirebilirseniz bebeğiniz ruhen çok güçlü olacak demektir. Hamilelikte âdet periyodlarının kalkması, size iradenizi güçlendirmek için ekstra bir avantaj sağlar.

5- Size utanma hissi veya gıcık ve tiksinti veren yahut da alerji yapan sosyal ve doğal ortamlardan uzak durun. Çünkü böyle reaksiyonlar bağışıklık melekelerinin (ve dolayısıyla metabolizma melekelerinin) zorlandığının işaretleridir.

6- Eşinizin bile size acımasına, yani şefkat adı altında acıyarak yaklaşmasına izin vermeyin ve kendinizi koyverip naz, niyaz, şımarıklık şeklinde ona buna sığınmayın.

Doğumdan sonra ise özellikle bebeğiniz konuşup yürüyünceye kadar aşağıdaki noktalara dikkat edin:

Herşeyden önce bebeğinizle yakın temas ve süt verme durumunda olacağınız bu dönemde de olabildiğince -kendinize- hamilelik dönemi rejimi uygulayın ve olabildiğince uzun süre emzirin.

Ayrıca bebeğinizi her vesile ile her türlü ritmik sallamalarla, hafif ritmik darbelerle ve ritmik müzikle rahatlatın. Ve bilhassa uyku haline böyle bir ortamda geçmesini yani -tabir caizse- ritm melekelerinin kucağında geçmesini sağlayın. Böyle yapmak yani ritm melekelerini yavrunuza iletmek zaten bir ızdırar hali olarak içinizden gelir, ama modern bilimsel ukalâlıkların veya yanlışların sizi engellemesine izin vermeyin. Çünkü bu, tanrı-krallar dahil -şimdiye kadar- hiçbir erkek mentalitesinin

kavrayamadığı, dolayısıyla de dinsel literatüre bile geçiremediği sizin en büyük sırrınızdır. Ki kökü ateş öncesinde olan bu panteistik sır insanlığın oluşup gelişmesinde en büyük amil olmuştur..

Sonra da mümkün olduğu kadar erken "hoppala"ya binmesini ve dolayısıyla kendi kendine ritmik tembihlerde bulunmasını yani ritm melekesini güçlendirmesini sağlayın.

Konuşma ve yürümesi herşeyden önce ritm melekesinin güçlenmesine bağlı olduğundan, ritmik davranışlar ve/veya yürüme talimleri ile beraber bu davranışların ritmlerine uygun kafiyeli tekerlemeler söyleyin. Bu onun ilk ayinsel dansları demek olacaktır.

Yürümeye başlamakla beraber içine gireceği zıplayıp neşeli çığlıklar atma ızdırarını hiçbir sebeple ve katiyyen önlemeyin. Çünkü bu davranışlar onun kendi iradesi ile gerçekleştirdiği ilk ayinsel dansları ve ritüelleridir.

Bu ritmik davranışların engellenmesi ile çocuğun özellikle aklî melekesinin gelişmesi engellenmiş olur; ki bu da öncelikle didaktik öğretimde yanî okul hayatında başarısızlık şeklinde kendini belli eder. Ve de özellikle hafızaları zayıf olan bu çocuklar için hayatta başarı şansı sadece müzik, dans gibi sanat branşlarında mevcuttur. Özellikle dansçı ve şarkıcıların mesleklerini ileri derecede sevmelerinin sebebi de bu uğraşların aynı zamanda onların ruhî tedavilerini teşkil etmesidir. Yani zamanında melekelerini güçlendirme, dolayısıyla de ruhlarını olgunlaştırma fırsatı veya ortamı bulamamış olan bu kişiler icrai sanat eylerlerken aynı zamanda kendi kendilerini tedavi ederler. Ve de ne gariptir ki üstelik pasif izleyici hâline getirip tempo ve alkışlarından yararlandıkları bir sürü avaldan da para alırlar.

Bizde genel olarak insanların aklî melekelerinin zayıf olduğu, önce düşünce adamı çıkmamasından ve okuma alışkanlığının yaygınlaştırılmamasından sonra da sanat manat kisveli ve politika molitika adındaki eskilerin deyimi ile havaî -yani kuralsızlık, sorumsuzluk çağrıştıran- mesleklere duyulan ilgiden bellidir...

Erkekler için Uyarıcı Not :

Yukarıda sıraladığımız huy ve ârizalara sahip olan kadınlardan çocuk yapmayın!...

Aslında böyle kadınlar size -cinsel bakımdan- çok cazip gelir. Çünkü insanın insanla cinsel ilişki kurması yasağına yani cinsel ilişki ile ilgili en temel tabu'ya göre, karşı cinsten de olsa melekeleri güçlü, ruhen sağlam, adam gibi bir insan, hiç kimsede cinsel tasallut veya tecavüz eğilimi uyandırmaz. İnsanları cinsel bakımdan tahrik eden aslî husus, meleke zaafiyetinden kaynaklanan bir sersemlik ve mayışıklık halidir. (*) Çünkü ancak bu haldeki insanlar çevreyle hayvanî veya refleksif etkileşimi çok iyi kurarlar ve de dolayısıyla çevresindekilerin reflekslerini tahrik ederler.

Ama siz erkeklere, cinsel bakımdan çok çekici gelen bu tip kadınlar aslında insan gibi çocuk yapmaya hiç uygun değildirler.

Binlerce, hatta onbinlerce yıl fahişe diye damgalanıp toplum dışı bir -legal, illegal- eğlence sektörünün demirbaş elemanları olarak kullanılmış olan bu tip kadınlar, insan bireyselliğinin -sadece- hukukî bir prensip olarak "İnsan Hakları" adıyla evrenselleştirildiği günümüzde sizleri, özellikle hoşgörüsü yüksek olan melekeleri güçlü erkekleri yanıltıp çocuk yapmaya ikna edememelidirler. İnsanlığın onbinlerce yıllık bir deneyim sonucunu, bilmem hangi kâr hesaplarına göre düzenlenip alelacele çiziktirilmiş bir iki satırlık hukuk prensibi tartamaz ve tamamen değiştiremez.

Ayrıca sizin de geleneksel olarak "illetli"yi çağrıştıran bir ifadeyle "hiffetli" denilen böylelerini deşifre etmek için ilgili olduğunuz kadınlara doğrudan soru yöneltmek gibi bir saflığa düşmemeniz gerekir. Çünkü binlerce, hatta onbinlerce yıl genellikle odalık ve cariye olarak yaşatılmış (yani tavuklaştırılmış) bir insan cinsinin iki satırlık kanun maddesiyle insan içine çıkarılması ve birçok erkekle birden yüzyüze getirilmesi ile birdenbire akıllanması ve birey insan olması (yani kendi ka-

natlarıyla uçması) mümkün değildir. Bilâkis birkaç nesil boyu şiddetli bir şok veya geçiş dönemi yaşamaları daha normaldir. Çünkü periyodik olarak yumurtlamaya şartlanmış bir kadın cinsinin birdenbire düşünebilen mantıklı bir insan olması beklenemez.

Dolayısıyla zihniyetlerinin temel prensibi "yalandan kim ölmüş?!" olan bugünkü kadınlara -hele ki yakınları tarafından- doğrudan soru yönelterek -onlar hakkında- öğrenilebilecek çok az şey vardır.

Yanlış anlaşılmasın, burada kadınlara, yalan olduğuna kendikendilerine inararak (veya öngörerek) yalan söylüyorlar veya yalancılardır demek istemiyorum. Böyle bir itham aynı zamanda erkekleri de düpedüz enayi yerine koymak demek olur. Onlar genellikle mantık dışı yöntemlerle erkekleri ikna ederek ortak tasdik görmüş kastî yalanlar ortaya koyarlar. Yani onlar için önemli olan gerçeğin ortaya çıkması değil, hoşlarına giden bir yargının tasdik görmesidir. Ki bu yargının kuyruklu bir yalan veya korkunç bir yanlış olması hiç önemli değildir. Çünkü gerçek, onlar için binlerce yıl sadece sahiplerinin, efendilerinin algıladığından ve anladığından ibaretti... Dolayısıyla -bırakalım gelenekleri- böyle bir ilişkinin oluşturduğu genlerin bile birdenbire yok olması imkânsızdır.

TÜSTAV

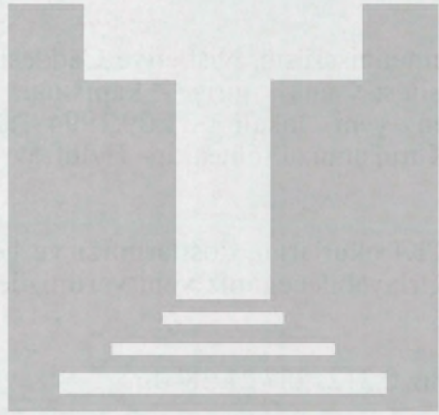
Ali E. GÜRAN

(*)Aslında kadınlar, gerek bülûğ çağına kadarki çocukluk dönemlerinde gerekse zihnen sakatlanmadan gelebildikleri takdirde menoz sonrası dönemde genellikle erkeklerden daha üstündürler. Çünkü istatistikler göstermektedir ki bülûğ çağı öncesi kız çocuklar aklen ve zekâ olarak (veya meleke gücü bakımından) yaşlıları erkek çocuklardan daha ileridedirler.

Ancak âdet görmeye başlamaları ile beraber âdeta şok yemişlercesine bir durgunluğa, tabir caizse "ağır çekim" hâline girerler, ki bu geçiş durumu da yumurtlama gibi bir doğal periyodun insanı her bakımdan ne kadar sarsıcı olarak değiştirdiğini açıkça gösterir.

İşte bundan sonradır ki melekeleri ve dolayısıyla davranışlarının ritmi bozulmuş bir dişi insan, erkekler için artık sadece döllenmeyi bekleyen bir dişi hâline gelmiştir...

Bir de zihnen sakatlanmadan menapozu atlattığı olan kadınlar yoğunlaştıkları özellikle insanla ilgili konularda -bir cadı veya büyücü gibi- erkeklerden daha mahir ve becerikli olmaktadır.

TÜSTAV

VAKIF - DER YÖNETİM KURULU'NDAN DUYURULUR

Derneğimizin, Rumelihisarüstü, Nisbetiye Caddesi, No: 33, Kat: 1'de (Boğaziçi Üniversitesi ana girişi kapısına 50m. mesafede) düzenlenmekte olan yeni lokali -11.09.1994 tarihinde yapılacak Olağanüstü Genel Kurul'umuzu müteakip- Eylül ayı içinde hizmete girecektir.

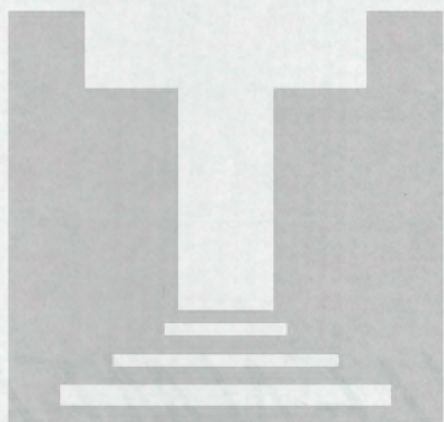
Üyelerimizi, KATKI okurlarını, dostlarımızı ve herkesi rahat ve huzurlu bir ortamda ağırlayabileceğimiz yeni yerimizde görmekten kıvanç duyacağız.

Telefon Numaramız 0.212. 287 21 38' dir.

TÜSTAV

CİNLENMELER
TUSTAV

TÜSTAV

CUMHUR AKSEL'E SEN Mİ CİNLER'İ, CİNLERMİ SENİ ZAPTEDİYOR?

Eski bir arkadaşınla KATKI'da yayınlanan fikirlerin doğruluğu, yanlışlığı üzerine kavgaya varan bir tartışmaya girmene hem üzüldüm hem de sıkıldım; veya cinlendim...

Genel olarak bir insanın İnsan (Emek) Bilimi'ni anlaması için herşeyden önce matematik, fizik, biyoloji gibi tabii bilimlerde en az bir teoriyi bütünüyle görüp anlamış olması ve de -varsayımların doğruluğunu kavraması ve yeni buluşlar çıkarabilmesi için- meditasyon yani murakabe yapabilmesi gerekir.

Meditasyon aslında bütün refleks uyaran etkilerden ve çağrışımlardan kurtulmakla beraber melekelerin rahat ve güçlü olarak çalışmalarını sağlamak olayıdır. Melekeleri güçlendirmek, hayvanî refleks uyararı etki ve çağrışımlardan kurtulmayı sağladığı gibi bu etki ve çağrışımlardan kurtulmak da melekelerin rahat çalışmasını sağlar. Ancak herkes meditasyon yapamaz. Çünkü bu belli bir meleke gücü gerektirir. Mistik meditasyon âyinlerine katılanların çoğu murakabeye varmış pozu takınmakla beraber etrafı dinleyip, gözleyip çağrıştırdıkları şeyleri, olayları düşünürler. Murakabe yapabilme gücünü sınamak için en iyi metod bizim tarikatın "çile" metodudur; ki çoğu insanı çileden çıkarır. Bu güce erişememiş olanların melekelerini güçlendirmek için uygulanacak en iyi usul de yine bizim tarikatta tatbik edilen "toplu zikr âyinleri" usulüdür.

Onun için bugünkü meditasyoncuların çoğu şarlatandır ve insanlara sağladıkları yarar en fazla bizim üfürükçüler kadardır. Ve bir de meditasyon gruplarına katılan zayıf kişilikli insanların, bir gruba aidiyet duygusu ile paranoyakça mistik bir kimlik edinmelerini sağlarlar.

Melekeleri vücudumuzun hayvanî etkilerinden kurtararak murakabe etmek ve dinlemekle çok şey öğrenilir. Bu arada aklî melekenin seçme,

sıralama faaliyeti ile çıkardığı sonuçlar olağanüstü şaşırtıcıdır ve teorik yapı arzeder.

Yani aslında hem teoriden anlamak hem de meditasyon yapabilmek için güçlü melekelerle sahip olmak gerekir. Ki melekelerin gücünün belirlenme sürecinin başlangıcı ise ilk cenin hâlinde analar zincirinin ateş öncesindeki fertlerine kadar uzanır. Ancak ne garip tecellidir ki melekelerin ileticisi olan kadınlar meleke gücü bakımından zayıftırlar. Çünkü insanların çoğalması için yüklendikleri görev onları periyodik olarak yumurtlayan yani doğal periyodik reflekslere mahkûm bir hale koymuştur. Dolayısıyla kadınların genellikle meditasyon yapabilmeleri pek mümkün değildir. Aynı şekilde normal yumurtlayan bir kadına seks olarak bağımlı (alışmış) bir erkeğin de meditasyon yapabilmesi çok güçtür. Bu periyodların zaman zaman bozulması ise zihnî sıhhat bakımından çok daha fecidir. Üstelik bunlar gibi insanlar sürekli duymaya alışmış oldukları veya aradıkları cinsel hazzı -büyük bir kıskançlıkla- korumak için düzenlerini ve önyargılarını bozabilecek değişik fikirlere karşı da aşırı reaksiyoner ve adeta alerjik olurlar.

Dolayısıyla bizim meselemiz İnsan (Emek) Bilimi'ni anlayan insan bulmakla sınırlandırılıp daraltılamaz. Biz aslında birey-insan türetme sistematiği kurmak için uğraşyoruz. Bu düzende yani şizofrenik bir toplum yapısında İnsan (Emek) Bilimi'ni şıp diye anlayacak birey insan bulmak pek mümkün değildir. Çok defa bulsan bulsan "ben anlıyorum, beğeniyorum!" diye yanaşıp aslında bir grup kimliği edinmek isteyen garibanlarla, bizi içeriden provoke etmeye çalışacak şu veya bu mihrakın ajanlarını bulursun. Ki böyle bir topluluk da olsa olsa ancak dinsel veya bilimsel kisveli mistik bir grup haline gelir.

Kaldı ki İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nın kurulması programına destek veren arkadaşlar olarak sizlerin de bu bilimi pek anladığınız söylenemez. Çünkü anlayan olsa zaten teorik bir katkı yapardı.

O halde demekki sen o eski arkadaşınla tartışmaya girerken aslında

KATKI'daki fikirleri araç olarak kullanarak kişiliğini kanıtlamaya ve empoze etmeye çalışıyormuşsun... Bu tavrın da arkadaşında reaksiyon uyandırmış... Dolayısıyla de KATKI'daki fikirleri benimseyen adam ararken yani en azından sempatican ararken bir antipatican üretmişsin... O arada eşin Gülen Hanım'ın bu kısır tartışmayı, bu "kişilik ispatı" yarışını durdurmak için sana hitaben söylediği "ne uzatıyorsun; Ali Ağabey'le tanıştır da onunla tartışın" şeklindeki sözleri ise çok daha anlamlı ve yapıcıymış...

Aslında kolonyalizmin Anadolu'daki Truva Atları olan kolejlerden yetişmiş insanlar olarak sizlerin Batı Kolonyalizmi ile beyinleriniz yıkanmıştır. Dolayısıyla insanı, beslenmeyi ve üremeyi sağlayan refleksler kompleksi bir organizma olarak görür ve hepsinin de aşağı yukarı eşit kalitede bulunduğunu varsayarınız. Ayrıca Tanrı adındaki bir zât tarafından bu insan adlı yaratık için bir -gerçek- doğal çevre yaratılmış olduğunu, insanın da Tanrı yapımı bu doğal çevreyi veya gerçeği anlamakla görevlendirildiğini ama insanın -her ne hikmetse - Tanrı yapımı bu doğal çevreyi değiştirdiğini, ancak bu değişikliğin yine Tanrı'nın emri ile mi yapıldığı yoksa bilgisi ve rızası hilâfına mı gerçekleştirildiğinin tartışmalı olduğunu kurgularsınız.

Ve de size öyle bir önyargı kazandırılmıştır ki, bir insan anladığını didaktik bir öğreti şeklinde diğerlerine naklettiğinde bütün öteki insanlar da anlar; ancak tanrı ve sınırı belirsiz bir akıl hastaları kısmı veya çökeleği (rezidü) hariç...

Yani Batı Rasyonalizmi'nde insanın haddini bilmesi -bildirilmesi- ve ona göre davranması diye bir kavram yoktur. Her insan herşeyi anlamaya veya elde etmeye çalışır; başarılı olursa Tanrı'nın seçilmiş kulu sayılır ama başarısız olursa lânetli bir kul olarak tımarhaneye, hapishaneye, hatta ölüme kadar yolu vardır.

İşte böylesine barbarca bir eliminasyon usulüne dayalı bir eşitlikçi düşünce ve bireysel rizikoya bağlı sosyal sistem bizim toplumun geleneksel yapısına çok yabancı idi ve yabancıdır. Bizde, herkes herşeyi

anlamaz ve anlayana danışmalıdır; herkesi herşeyi yapamaz, yapana destek vermelidir gibi bir anlayışa dayalı olan ve akıl hastalığı diye -hatta çoğu zaman mahpusluk diye- bir çökelek (rezidü) bırakmayan, dayanışması, iç çekimi (kohezyon) çok güçlü olan bir toplum vardı.

Dolayısıyla Batılı Kolonyalizmi modası bize bulaşınca bazıları birtakım formüller ezberleyip şahsiyet gösterisi olarak bunları sattı veya kullandı. Ama hiçkimse (yani genel olarak kimse) genel geçerlilik kazanmış veya moda olmuş fikirler haricine çıkararak, yani şahsî riziko alarak birtakım yeni fikirlere ve/veya fiilere yönelmedi. En özgürlükçü aydınlarımız bile sosyal konumlarını bozmadan karşıt fikirler arasında ikili oynadı. Yani sürüden ayrılmayı göze alabilen insanlar çıkmadı. Dolayısıyla biz aslında Batı Rasyonalizmi parkurunda yarışa girmedik, giremedik; yalnız Batılıların papağanlığını ve taklidini yaptık; ve bu yüzden zaman zaman birbirimizi yedik; hâlâ da yiyoruz.

Zaten Batılılarla bu yarışa giremezdik de... Çünkü bugünkü şizofrenik -veya çarpıtılmış- toplum yapımıza paralel olarak insan unsuru da çürük olduğundan gerek şehit niyazi(!) olarak gerek akıl hastası olarak çok telefât verirdik. Ve belki de astarı yüzünden pahalı olurdu toplumumuz için...

Demekki aslında bizim insanlarımız -kolejlerden de çıkmış olsalar - yeni fikirlere karşı reaksiyonerdiler; toplumsal ve tarihî gerçekler bakımından öyle olmak zorundadırlar. Dolayısıyla de fikir tartışmaları genellikle senin o eski kolej arkadaşınla yaptığın gibi kişilik gösterisi veya ıspatı anlamındadır. Ki böyle kısır tartışmaların hiç kimseye hayrı da yoktur.

Ayrıca KATKI Dergi'sindeki Cinlenmeler bölümüne malzeme çıkarmak için bizim programımızla hiçbir alâkası olmayan insanlarla çatışmak ve dolayısıyla programımıza antipati duyan insanlar yaratmak, taammüden yapılmamışsa kasten yapılmış bir fauldür ve hiç olmazsa sarı kart gerektirir...

Halbuki sen istersen hem bilincini, kişiliğini geliştirecek hem de programımıza müsbet katkılar yapacak ilişkiler de kurabilirsin ve her türlü tutukluktan kurtularak kurtulabilirsin da...

Meselâ duyduğuma göre Ankara'da bir Üniversitede Prof. Bozkurt GÜVENÇ adındaki bir zât İnsan Bilimi kürsüsü kurmuş. Şayet bu zâtın esas amacı "kolonyalist sömürü metodlarını araştırma merkezi" kurmak değilse bizimle teşriki mesai yapmaması için bir sebep yoktur. Çünkü biz -Dünya'da ilk defa- gösterdik ki Batı Rasyonalizmi'nin antagonist çelişkisi vardır. Yani bu metodlarla veya mantıkla insana yaklaşırsa insanların bir kısmı hayvan olarak ayrılır veya çökeler; çökmek, çökeltmek zorundadır. Çünkü Batı Rasyonalizmi aslında insanı tamamen hayvan (tüketici) olarak ele alan, dinleri ve insanın oluşumu ile ilgili bütün bilgi ve öğretileri de Doğu'nun mistik fantezileri olarak kurgulayan sekter bir düşünce disiplindir. Yani ne kadar geliştirilmiş olursa olsun rasyonel bir teori ile global bir insanîyet fikri veya bilimi kurulamaz. Çünkü teorilerin gelişme, geliştirilme (veya extension) sistematiğinin de tesis edilmesi lâzımdır. Ki bu da aynı zamanda meditasyon metodolojisi çalışması demektir.

Demekki İnsan (Emek) Bilimi anlaşılacaksa global Dünya Düzeni kurulabilir ve Global Dünyü Düzeni kurulacaksa İnsan (Emek) Bilimi anlaşılabilir.

İlk defa El Cebir ile rasyonel teori kavramını Doğu'dan öğrenen Batılılar şayet Global Dünya Düzeni hedefini samimiyetle arzuluyorlarsa meditasyon kavramını da şarlatanlık dışındaki gerçek anlamı ile öğrenmek zorundadırlar.

Aslında bilim adamı normal bir insandan daha mütevazî, kişilik etkileşimine girmeyen, meselelere objektif bakan bir insandır. Dolayısıyla korkulacak, ürkülecek bir tarafları yoktur. Yani insanları aşağılamazlar, insanlara hakaret etmezler, edemezler. Onlar sadece gerçeği ararlar.

Ve de onlar çalıştıkları konular hakkında fikir yürütmekten, bildiklerini iletmekten çekinmezler.

Dolayısıyla hiçbir önyargıya kapılmadan ve de herhangi bir cehalet kompleksi ile bilgiçlik taslamadan İnsan (Emek) Bilimi ile uğraşan ve/veya bu bilime âşına olan bilim adamları ile görüşsen, konuşsan hem kendine hem de bizim programımıza çok daha yararlı olursun kanısındayım.

Haa şayet bilgilerine başvurduğun bilim adamları burada belirttiğim karaktere uygun davranmazlar da "yamuk" yaparlarsa, işte o zaman onlara ne kadar cinlensen yeridir ve anlamlıdır. Ve de o durumda ortaya yerli yerinde, doğru dürüst bir cinlenmeler literatürü koyabilirsin.

Ancak benim endişem senin, bizimle hiçbir alıp veremediği olmayan bir eski kolej arkadaşına ve de ayrıca İngilizlerin bilmemne konusundaki görüşlerine karşı cinlenme yazmak isteğinin arkasında başka saiklerin bulunduğu yolundadır. Yani böyle bir eğilime entellektüel mülâhazalarla değil de bir nevî firar psikozunun (saplantısının) dürtüsü ile girdiğin kanısındayım.

Çünkü aslında bizim arkadaşlarla birtakım parasal sorunların olduğunu ve fakat bu sorunları bir takım kurnazlıklar ve oportünistlikler neticesi kendin yarattığından, meseleyi açık bir problem olarak bile ortaya koyamadığını ve dolayısıyla de bir çözümsüzlüğün sıkıntısı içinde bunaldığını bilmekteyim. Çünkü daha geçenlerde yatırım yapıyoruz diye verdiği paranın yarısını senin önünde (yani senin nâmına) ben arkadaşlardan geri istedim...

Bu durumda aramızdan cinlenecek bir muhatap bile bulamayınca öfkeni dışarıdaki sorumsuz gerçek ve tüzel kişilere yöneltmek, psikolojik açıdan gayet doğaldır. Hatta KATKI'nın basıma hazırlanmasında ayak sürümen bile bir dereceye kadar normaldir.

Ancak "Cinlenmeler" benim tarafımdan klâsik Fransız yazı türlerine nazire bir edebî tarz olarak önerilmiştir. Dolayısıyla KATKI'daki bu

bölümün psikolojik hastalıklar semptomları tutanağı haline dönüşmesine ve dönüştürülmesine izin veremem.

Yani bu da demektir ki bu bölümün başyazarı ve redaktörü olan kişi herşeyden önce kurnaz, oportünist, mürâî ve dolayısıyla içinden pazarlıklı bir kişi olamaz;

Veya bütün habis cinleri tepeleyecek kadar güçlü mûnis cinlere (beceri ve huylara) sahip biri olmalıdır...

Elinde fenerle dolaşp "adam arıyorum" diyen bir filozofun (Diyogen'in) Anadolu'dan çıkması herhalde tesadüf değildir. Kastî düzen, kolonyalist düzen polarizasyonunun tam ortasında bulunan bu topraklarda adam yetiştirmek o kadar zor ki...

A.E. GÜRAN

TÜSTAV

MEHMET YILDIRIM'I AÇIKLIĞA DAVET

1987 de tahliye olduktan sonra memlekete gidip kısa bir süre kaldım. İstanbul'a döndükten hemen sonra, kökenimden ve çok iyi adam mukallidi -renksiz, kokusuz- olan, köylülerimden Hasan Altınöz, beni Mehmet Yıldırım'la tanıştırdı: 9 kişilik ve haritacılık konularında iş yapan bir şirketleri vardı ve şirket merkezi misafir kaldığım eve oldukça yakındı. Ara sıra uğruyordum ve bazıları ufak tefek yardım da ediyorlardı. Ama daha sonra Mehmet Yıldırım'ın ortak ve müdür olduğu bu şirket dağıtıldı ve Mehmet, ortak olmayan, orada çalışan iki kişiyle yeni bir şirket kurdu: Konu gene aynı, haritacılık idi.

Bir görüşmemizde, bazı tutuklu ailelerine yardım edilmesi gerektiğini belirtince, "Benim durumum ortada, onlardan hiç de iyi değil; iş bulamıyorum da. Yalnız benim tutukluluğum gayri resmidir." dedim. Bu konuşma O'nun ayda belirli bir para vermesine vesile oldu. Kendi deyişi ile "Hiç değilse ev kirama katkı" da bulunuyordu.

Bir süre sonra trafik kazası geçirdi ve uzunca bir süre hastahanedeki evinde yattı, kırıkları vardı. Ziyaretine gidiyordum. Böylelikle -o zaman birlikte kaldığı- anası babası ve bitişik dairede oturan ağabeyi ile tanışmış olduk.

Evine her gidişimde babası büyük bir şevkle Alevilik üzerine nutuklar atıyor ve Mehmetle birşey konuşmuyorduk. Taa ki bir gidişimde "Mezh-hep konularını anlatıp duruyorsunuz. Hiçbir şekilde böyle bir konuya hapsolmayı düşünmedim, düşünmüyorum. İzin verin de Mehmet'le biraz konuşalım." deyinceye kadar... Mehmet bu konularda hiç ses çıkarmıyordu.

Ve Mehmet kardeşim koltuk değnekleri ile işe gidip gelmeğe başladıktan bir süre sonra "Bektaşılık - Alevilik esas alınarak" yaygın

yaptığını belirten Cem isimli dergiye uğramamı ısrarla rica etmeye başladı; koltuk değneği olduğu için kendisinin gitme imkânı yoktu... Böyle konulardaki merakını çok sonra anlayacaktım.

Böyle konularla bilgi için ilgilendiğimi, ancak ısrarı karşısında uğrayacağımı belirttim ve uğradım da. Ve sonra o zamana kadar çıkmış Katkı sayılarından birkaç takım götürüp bıraktım.

Vakıf-Der kurulunca da telefonla randevu alarak bağış talebinde bulunmak için gittim. Ve gidişimde bir öncekinde tanıştığım eski yazı işleri müdürü Reha Çamuroğlu ile karşılaştım. O'nun istediği yer ve saatte buluşmak üzere randevulaştık ve fakat randevuya gelmedi. Ev telefonunu vermişti, arayıp sorduğumda rahatsız olduğunu ve kendisinin sonra arayacağını -telefonumu da alarak- belirtmekle beraber aramadı ve bir daha görüşme olmadı.

Bu zât, sonradan Mehmet'in yeğeninin çalıştığı ve -yine- "Alevilik - Bektaşilik esas alınarak" yayın yaptığını belirten Nefes adlı yeni bir derginin Yazı işleri Sorumlusu oldu.

Bu arada belirtmeliyim ki Mehmet Yıldırım, Katkı Dergisinin her sayısından 5-10 adet alıyor, dağıttığını, tanıdıklarına verdiğini ve beni -habire- birileriyle tanıştıracığını söyleyip duruyordu.

Bazan telefonla sorular soruyor, Katkı'da okuduklarıyla ilgili açıklamalar istiyordu. Her defasında en az 10-15 dakika, ve birinde tam 47 dakika boyunca sorup durdu, bilgi istedi. Not tutup soru sormasının daha rahat olacağını, görüşünce konuların bir bütünlük içinde konuşulabileceği şeklindeki uyarılarıma "Hayır şimdi dikkatim burada!.." diye devamda ısrar ediyordu.

Bu dönemde Ağabeyinin kızı ile tanıştırdı; Soracakları vardı ve sordu.

Verdiğim cevaplarla yetinmeyip cevaplardan hemen yeni sorular oluşturarak bilgi istiyordu. Kavrayışı hızlı, ufku geniş gibiydi.

Katkı Dergisinin Mart 1991 tarihli 14. sayısının yayınlanmasından kısa bir süre sonra, "Genel Koordinatör Ali Tümer" in istifa teşebbüsünden dolayı, Katkı'nın çıkmama ihtimali belirdi.

Ama Mehmet Yıldırım'a durumu anlatınca devreye girdi, 15. ve 16. sayıların çıkmasını sağlamak üzere gerekli parayı verdi.

Bundan sonra yeğenin "2000'li Yıllarda ANTI-KOLONYALİST MÜCADELE" başlığı ile yazdığı bir yazıyı bana verdi. Bir yarışmaya katıldığı bu yazı, konuları kavradığının delili idi. Ama yazıda, Katkı'dan aynen alınan bir paragraf ile Katkı'da yayınlanan bir yazının başlığı ve sayı numarasını belirten bir dip not kurşun kalemle işaretlenmişti. Mehmet'e sorunca, yazıdan çıkarılmak üzere "Dergi ile aynı olmasın ve Dergi'nin ismi geçmesin" diye kendisi tarafından bu işaretin konduğunu söyledi.

Bütün bu olanlardan sonra, kurulma aşamasına geline İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı Kuruluşu için Çalışanlar Derneği (Vakıf-Der) kurucularından biri olmasını teklif etmemek olmazdı.

(Kaldı ki Mehmet Yıldırım, geçmişte sosyal olaylarla ilgilenmiş ve hatta gençlik hevesiyle biraz legal olmayan malûm haşarat gençlik örgütlerinde politikaya da bulaşmış biriydi.)

Evimde yaptığımız genel bir görüşmede, A.E.Güran'ın "Sizin Mahmut'la ilişkileriniz gizli mi?" diye sorması ve bu konuda bastırması üzerine kerhen kurucu üye olmayı kabul etti.

Vakıf-Der kuruluşundan biraz önce, artık kendisinden para almayacağımı / almayacağımı belirtip "iâne" meselesine -teşekkür ederek- son verdim.

Vakıf-Der kuruluşundan sonra bir iki arkadaşla karşılaştırdım. Belki tek tük görüştüler de... Ama bir türlü süreklilik sağlanamıyordu. "Zamanı yoktu!" beyefendinin... Oysa daha sonra öğreniyordum ki kon-

feranslara , açık oturumlara, panellere ve bilmediğimiz bir takım yerlere gidecek zamanı bulabiliyordu: Halbuki haber verse.. beraber gidecek arkadaşların olduğu söylendi de. Ve "Hani zamanın yoktu?" sorusuyla haber vermesi konusu havada kaldı.

Beni de aramıyordu: Hemen her defalık arayıp not bıraktığımda da aramıyor, tesadüfen bulununca da "unutkanlık" ve "saflık" numaraları yaparak kurnazlıklarla karışık yalancılıklara başvuruyordu: Telefonlar -evinde hanımı dahil- kendisine iletilmiyordu, gibi....

Taa ki kökenim hakkında araştırma yapılıncaya ve o konudaki bilgilerin yer aldığı KATKI DERGİSİ'nin 22. sayısı Eylül-1993'te yayınlanıncaya kadar... (Bu arada kendisini tanıştıran ve kökenimden olan Hasan Altınöz -yayının yapıldığını nereden haber aldıysa- bir daha görüşmemek üzere ilişkisini kesiverdi. Yani Katkı'da yayınlanan kökenimiz ile ilgili Rapor'u doğrularcasına beni kurban edilmesi gereken biri gibi gördü.)

Artık yeni bir dönem başlamıştı: Mehmet Yıldırım açık seçik atlatıyor, kaçıyor, yalana dolana ve "istiskal edici" tavırlara başvuruyordu. Durumu bazı arkadaşlara aktarıp "görüşmemem gerektiğini" belirterek uzak durdum.

Fakat sorduğum arkadaşlardan kimseyi aramadığını ve kimsenin de O'na gitmediğini öğrenince haber vererek iş yerine gittim: Kem kümlemlerle gidişimi açıkça istismar edici sözler etti ve davranışlar gösterdi. Ve daha önce söylediğini hatırlatarak "Cumhur Ağabeyi'ne anlaşıyordun, ne güzel! Bari O'nunla görüş, O'nu da aramıyorsun" deyişime karşılık vermedi. Belki düzmek istediği bir oyunun içinde idi??

Gene uzun süre kimseyi aramadı.

Vakıf-Der Kongresinin tarihi belli olunca, işyerine uğrayıp bildirdim. O da yeğenin in islamiyet konusunda spekülâtif (mezhepçi) yayın yapan

Nefes adlı bir dergide gayri resmi çalıştığını söyledi. Bunun çok hatalı olduğunu, daha önce erkek yeğenini ne idüğü belirsiz bulanık legal olmayan ilişkilere iteklenmekten -bulaşmaktan- kurtaramadığını, alıkoyamadığını ve sadece "aile meclisi"nin toplanıp -yarayıp yaramadığı şüpheli- bir "uyarı" yaptıklarını aktardığını; şimdi ise iddialı olan yeğenini kendisini aşabilir endişesiyle gericiliğe iteklemek mi istediğini sorup uyardım. Ve Kongre'nin yapıldığı Dernek Merkezine 2 Nisan 1994 günü gittiğimde M. Yıldırım yoktu.

Cumhur Aksel'le telefonla konuşup "Gelemeyeceğini, gelemeyiş sebebinin Mahmut Ağabeyi tarafından bilindiğini" belirtmiş!.. Halbuki gelmeyiş sebebi hakkında bilgim yoktu. Varsa mazeretini anlatmak ve sorumluluğunu almak yerine, sorunu başkasına yüklemek neyin nesiydi? Telefon edip "Yalan söylüyorsun, bu konuda hiçbir bilgim yoktur" diye tepki göstermek zorunda kaldım.

Hem o hafta yeni bir işe başlamış olmanın yarattığı yorgunluk ve dikkat eksikliği, hem de bu davranışının gerginliği ile sorunu Kongre'de açamadım. Bunlara rağmen gene "iyi niyet (!)"e "kendim"i kaptırıp yeğeninın aday üyeliğini Kongre'ye teklif ediyorum: Herhalde Mehmet'in "saflık oyunu" tutmuştu, bulaşmıştı.

Kongre'den sonra Cumhur'la görüşmeleri -biraz da zorlamayla- mümkün oldu: Yeğeni ile de tanıştırmış, 4-5 saat kadar karşılıklı görüşebilmeleri mümkün olmuş.

Bu arada yeğeninın çalıştığı iş resmiyet kazanmış ve adıyla sanıyla Nefes'te çıkmıştı.

Ne varki Mehmet Yıldırım uyarı kabul etmiyordu; bildiği yoldan devam ediyordu. Konuyu arkadaşlara tekrar açtım.

Ve bir akşam Mehmet Yıldırım gece yarısına yakın bir saatte, evime geliverdi. Arkadaşlarla görüşmüş. Suçlayıcı hatta saldırgandı! "Herkesi aleyhime kışkırtıyorsun" diye haykırıyordu.

Zor belâ teskin ettim: Böyle bir konu sürüncemede kalamazdı. Daha önce kendisine defalarca söylediğim ve Katkı'nın 22. sayısındaki yazımda belirttiğim gibi, hiçbir zaman ve yerde hizipçilik - mezhepçilik yapmadığımı ve yakınım da böyle birşeye göz yumamayacağımı belirttim. Kaldı ki gerek Vakıf-Der Tüzüğüne, gerek Tarikat anlayışına aykırılığı dolayısıyla de böyle spekülâtif şeylere katılamayacağını da...

Tarikatları mezhepçiliğe irca etmenin kastileştirme demek olacağına özellikle dikkat etmesi gerektiğini vurguladım: Her kast, yalnız kendi mensuplarını islamiyete layık görürdü. İslamiyet töreleri nazarı itibare alırdı ama törelere irca edilemez ve onlara hapsedilemezdi.

(Kendilerinin gerek "alevi" gerek de "sünni" olduklarını söyleyen ve "bilgili ve konularında yetkililik" iddiası taşıyan muhtelif kişilere "kast" meselesini ve "islamiyete etkisi"ni açınca, konuşmayı "Hint kastları"na kaydırılmış ve eski Mezopotamya Kastları bakiyesi halkları -adeta- yok saymışlardır. Halbuki eski Mezopotamya ve Fûrsî (Fârisî) kastlardan bakiye kastlarda islamiyet çok kısıtlıdır ve hatta mahpustur.)

Buna karşılık o da Dergide kadınlar konusunda yazılanlardan rahatsızlık duyduğunu örnekler vererek belirtti. Ve biraz sakinleştikten sonra da, bu defa sorunu yazıya dökmem halinde ne yazıp ne yazmayacağım konusunda "pazarlıklar"a yeltendi.

Doğrusu bu dönemde -bu kadar yalpa yapan biriyle ilgili olarak -hissi birşeye kapılırmıyım diye tereddüt ettiğim de oldu. Bana Cumhur Ağabey'le çok iyi anlaşıyoruz." diyor ama O'nu aramıyor; Cumhur'la görüşünce de "Biz Mahmut Ağabeyle anlaştık zaten." diyebiliyor ama beni de aramıyordu. Ve bu tereddüt etmemden dolayı Cumhur devreye girdi ve yeğeniyle de konuştu.

Cumhur'un aktardığına göre Mehmet Yıldırım yeğenine "Beni dinlemesen, onlara beni dinlemiyor diye yazı veririm, -işin içinden- yırtarım." demiş.

Mehmet Yıldırım'ın işyerine gittim. Ve bir insanın hem Tarikat ehli, hem de mezhepçi ve/veya mezhepçilerle bir olamayacağını, bunun için yeğenini istifa ettirmesi gerektiğini -kesin bir dille- anlattım.

Eğer sorunun -gerçekten -söylendiği gibi, "ekonomik (yani parasal) " olduğu doğru ise, yeğenine kendisinin veya arkadaşlarımızın kolayca iş bilabileceklerini, iş bulununcaya kadar da para sorununa çözüm bulmaya söz verdiğimi beyan ettim.

Mehmet Yıldırım, yeğeninın çalıştığı iş sahipleriyle ilgili -isim vererek- dedikodular yaptı; onları çekiştirdi durdu. Hatta en yakın arkadaşlarım hakkında da dedikodular ekledi. (Beni de şurada burada çekiştirdiğinden eminim)

Elinde değildi:

Dedikoduyla herşeyi idare edecek, değiştirecekti.

Gergin bir şekilde ayrıldık.

Ertesi günü Cumhur'u arayıp görüşmek istediğini söylemiş. Cumhur'un bunu iletmesi üzerine, "Bu sorunun beni çok yorduğunu ve Mehmet'le görüşürse iyi olacağını" söyledim. Nitekim hemen görüşmüşler ve Ağustos ayı itibarıyla yeğeninın Nefes'teki işinden istifa edeceği hususunda -yeniden(!)- mutabakata varmışlar.

Mehmet Yıldırım'la bir daha görüşmek zorunda kaldım: Değişen birşey yoktu, kırık plak gibi tekrar edip duruyordu aynı şeyleri ve dedikoduları: Kendisi de mezhepçiliğe karşıydı, ama işte sorun ekonomikti.

Görünürde paraya takılmıştı.

Nitekim Mehmet Yıldırım'ın son zamanlarda para ile ilgili olarak söyledikleri ve yaptıkları şunlardı:

Niçin kimseyi aramadığını, kimseyle görüşmediğini sormama karşılık, "Çok para kazanacağım ve herkesle ilişkilerimi düzeltereğim" diyebilmiştir.

Yeğenin çalıştığı iş sahipleriyle ilgili bu kadar dedikodudan sonra nasıl çalıştığını sorunca, "Daha önce aldığının bir kaç katını alıyor. Durmadan yeğenimi uyanık kalsın diye uyarıyorum. Orada çalışması sadece ekonomik sebeptir." diye izah etmiştir.

Bana hitaben "Sana para vermeğe devam edebilseydim bunlar olabilmirdi?" diye sorabilmiştir.

Ve "Niçin sen uğramıyorsun da hep başkasını, özellikle beni yoruyorsun?" soruma cevap vermemiş ve bu gergin ilişkiler ortamında para teklif etme cerasetini(!) gösterebilmiştir.

Olayların bu şekilde gelişmesi ve görüşmelerin tıkanması üzerine 10.8.1994 tarihli ve "Sayın Mehmet Yıldırım" başlığı ile, bürosuna bir yazı bıraktım.

Telefonda yazıma aynen katıldığını ve cevap hazırlamakta olduğunu, bitirince arayacağını söyledi.

Neticede -aramadan- müsveddelik bir kâğıda, başlıksız (hitâpsız), imzasız, tarihsiz ve üstelik bitip bitmediği de belli olmayan üç paragraf halinde daktilo edilmiş bir "yazı" bırakmış... Herkesin altına imza atabileceği bir "yazı" idi bu. Evine, komşuları ağabeyinin evine (ki erkek yeğeni ile konuştum) araması için not bıraktım; ses çıkmadı. Cumartesi 13.8.1994 akşamı yeğeni aradı ve o sabah tatile gittiğini söyledi.

Acaba dedikodularını yaptığı kişilerle -bu gergin ilişkilere aldirmayarak- "kutlama törenleri"ne katılmaya mı gitmişti ?

Evet Mehmet Yıldırım şimdi tatilde...

Mehmet Yıldırım yaptığı kandırmacalar, kurnazlıklar, başvurduğu yalanlar (bildiği kadarıyla politika) ile kafayı tutamazdı. Belki Mehmet Yıldırım başka bir programdaydı veya başka bir program uyguluyordu.

Çünkü para ve başka konularda sürekli olumsuz hissî impulslar vererek veya davranışlar göstererek bir belirsizlik alanı yaratmaktadır.

Yani özetle anlatılanların ışığında görülmektedir ki, Mehmet Yıldırım, aramıza kerhen katılmış olmasının öcünü almak ister gibi ayak diremekte ve etrafa direniş usülleri yaymak istemektedir. Bunun son tahlilde adının "provokasyon" olacağını hatırlatmak isterim.

Ben de buna alet olmak istemediğim için, Vakıf-Der'deki arkadaşlara, bunun diyetini ödeyerek, ipoteğe almak isteyen davranışlarından kurtulmak istediğimi söylediğim taktirde, bunu anlayışla karşılayacaklarını ve gerek iki sayılık Derginin çıkması ve gerekse bana "iâne" diye verdiklerinin toplam bedelini -hatta faiziyle birlikte- iade edeceklerini sanıyorum.

Şimdi !...

Mehmet Yıldırım; seni kendinle ve davranışlarınla ilgili açıklamalara ve "sorun" yaratma -olma- durumun dahil AÇIKLIĞA DAVET ediyorum. 18.8.1994.

Mahmut AÇIKSÖZ

MAHMUT AÇIKSÖZ'ÜN "DAVET"İ ÜZERİNE M. YILDIRIM HAKKINDA MÜLAHAZALAR

Derneğimiz içinde de bir kısım arkadaşlar 23. sayıdan itibaren KATKI'da yayınlanan konuları kendileri için bir karabasan gibi algıladılar. Tabii ki bunda, içinde bizim -68'li- kuşağın da suç ortağı olarak yer aldığı "insanlığın geleceğini belirlemek" falan gibi görevler üstlenen kolonyal entegrasyonların -bugüne kadar uyguladığı- paranoya operasyonlarının da rolü büyüktür. Nitekim bunun somut sonuçları olarak görünen odur ki artık sıradan insanlar da, 1) Dayanak gördükleri, kerteriz aldıkları "Büyük Batı Medeniyeti"nin (ki isterseniz yanılıp "Kültürü" de deseniz fark etmez) çökmekte olduğunu; 2) İçinde uyuştukları dar, statükocu (geleneksel veya taklit) aile mefhumunun çürüdüğünü, hissettikleri için giderek daralan labirentlere dalarak kurtulmak gibi bir çözümsüzlüğü yaşamaya başlamışlardır... Ve de neticede bu karabasanlar aynı kalitede cinsel ve dinsel feveranlar şeklinde tezahür etmektedir.

Tam olarak ifade de edilemeyen cinsel reaksiyonlar ezcümle, "KATKI'da yayınlanan bu meseleler bizi üçüncü şahıslara karşı açık düşürüyor; bizi cinsel problemlili çocuk sayıyorlar..." şeklinde gözlemleniyor. (*)

Aynı konudaki dinsel reaksiyonlar ise -meselâ- "bizim mezhep kadın-erkek ilişkisini tam sağlama bağlamıştır; şimdi bacılarımız (analarımız) hakkında ağır konuşup da huzursuzluk çıkarmaya ne hacet var..." şeklinde tebellûr ediyor.

(*)Bu mantıkla ele alırsak, meselâ "FREUD, cinsel problemlili olduğu için götürüp herşeyi libidoya bağlamıştır..." şeklinde yapılan bir yorum garabetini sahih saymak gerekecektir. Yani, değerli büyüğümüz rahmetli Haldun TANER'in -"Vatan Kurtaran Şaban" kabaresiyle kazandırdığı- esprisiyle ifade edersek; "Fatih'in kum sancısı tutmasaydı.. / Çırçır'ın methini duymasaydı.. / İstanbul'u almaya kalkarmıydı hiç?!.." formülasyonu çok diyalektik olurdu.

Her iki reaksiyonda da meselenin kapatılması, hatta gündeme hiç getirilmemesi ızdırarı açıkça görülmektedir. Oysa bu meyanda açıkça görülen esas şey, bu derecede bir gizleme/saklama duygusunun (dürtüsünün) bile cins'el ilişkinin insana ait köklü bir geçmişi olmadığını, dolayısıyla parlak bir gelecek de vadetmediğinin bariz bir ıspatı olmasıdır...

Cinsel reaksiyon gösteren ve fakat bunun kaynaklarını dinsel (mezhepsel) formatlarda arayan Kurucu Üye'miz Mehmet YILDIRIM'ın ızdırarı esasen Mahmut AÇIKSÖZ'le ilgili "Araştırma Komisyonu"na dahil edilmesiyle doygunluğa ulaşmıştı. Nitekim Mahmut'la ilgili Komisyon Raporu'nu kendisine "anam(ız), avradım(ız) olsun ki ona bizden bir kötülük gelmez!" diye yemin billâhlarla imzalatabildiğimiz hâlâ hafızalardadır. Mahmut'u -her nedense bizden daha fazla- sevip de muhafazaya almış gibi davranmakta ısrarlı kalan bu arkadaşımızın, onunla ilgili koskoca bir 22. sayı çıktıktan sonra -ve bugüne kadar- nasıl ve niçin Dernek üyesi mezhep kardeşleriyle istişareye girmediği henüz aydınlanamamıştır. (İnsan meraktan çatlar be!)

Üstüne üstlük, buna karşılık Cem gibi, Nefes gibi -mevcudiyeti, bu mezheplerin giderek kastlaşmasına bağlı olan- yayın organlarıyla dirsek temasını sürdürmesi; zaman ayırarak ve haber vermeksizin panellere, konferanslara gidip bizden uzak durması; ve bardağı taşırmak istercesine gececik yeğenini "para kazanması lâzımdı" falân gibi -statükoya çok uygun- bir gerekçeyle buralara yazıcı olarak sokmuş olması da tamamen anlamsız kalmıştır...

Mehmet YILDIRIM kardeşimin Marksizm muhibbi eski bir "haşarât-ı lâyiflûhûn" olduğunu bildiğim için şu para yani ekonomi meselesine burada bir parantez açmakta fayda var:

Bir defa; "okumadığın tek bir risale bile kalsa, yazmaya başlayamazsın!" diye -Engels'den- öğüt alan Marks, "Sekiz haftada bitireceğim şu ekonomi belâsını" derken tam sekiz yıl çalışmak zorunda kalmıştı; ömrü Kapital'i yazmaya da yetmedi. Engels de neredeyse

üçüncü cildi zor tamamlayabildi; Allah'tan uyanık Kautsky -bugüne kadar resmen kabul görüp görmediği meçhul- bir dördüncü cilt ekledi de iş bitmiş kabul edildi.

Sonra; bitmediğinin cevabı "Emperyalizm" adlı broşürüyle Lenin'den geldi..iş yatıştır gibi oldu. Daha sonraları da meselâ Polonya'da Oskar LANGE, Çekoslovakya'da Oto SIK çok değerli çalışmalar yaptılar.. yetmedi: Sosyalist ülkelerde on'larca Bakan'ın istifası -"üzülerek"- kabul edildi; kaç genel sekreter de -siyaseten- gümbürdedi... Hasılı, en azından yüz yıl boyunca arandı, duruldu ama hiçbir zaman genel-geçer bir ekonomi modeli icad edilemedi. Yani bizim dönemin vülgarizasyonuyla söylersek, "pratik, teoriye cevap vermedi Ağbiy!..."

Neticede; üzerinde yüzlerce teori türetilmiş ve bunların yandaşları arasında Dünya çapında bir rekabetin sürdürüldüğü bir "ekonomizm ekolü" oluştu; herkes hayvancıklarını hangi tezle besleyip üretebileceğinin telâşını sürdürdü..duruyor. Yani artık kolonyalist -totem-ekonomistlerin zırt pırt Türkiye'ye gelip de "artık hepimiz Marksist sayılırız; çünkü herşeyi ekonomiyle izah ediyoruz..." filân gibi yılışıklıklarından çok iyi pay biçmek lâzım.

Esasen Marks ekonomiyi "belâ" olarak nitelerken haklıydı. Çünkü hem matematik bilmiyordu, hem de her defasında karşısına yeni bir sır çıkıyordu; dolayısıyla, matematik öğrendi ama sırlar ortada kaldı. Yani bu ekonomi meselesinin ucunu veya dibini kimsenin bulup da yakalayabildiği söylenemez.

Bugün artık "hele bir para kazanayım da siz beni ondan sonra görün" demek -bize Özal'dan bakiye- moda bir şablon olmuştur. Fakat bu "para kazanmak lâzım" gerekçesi Mehmet YILDIRIM'a hiç yakışmamalıydı. Üstelik bunu yeğeni üzerin(d)e bir spekülasyon impulsu olarak kullanmamalıydı. Çünkü daha sonraları görüşebildiğimiz yeğeni bana bunun birincil neden olmadığını; meselenin bilgisayar kullanmak olduğunu nasıl olsa söyleyecekti.

"Bacılarımıza -lâik, demokratik ölçüler(!) dışında- ağır konuşulmuş" mealindeki mıkımlarına baktığımızda Mehmet'in dinsel (mezhepsel) reaksiyonunun "kadın koruyuculuğu" mustarlığı olarak nitelendirilebileceği anlaşılıyor. (Modern zamanların klâsikten bakiye Ödip kompleksi). Dolayısıyla bağlarsak; yeğeni bir genç kızı bize değil de din kardeşlerine emanet etmesinin de, "onu oraya soktuğun gibi çıkarmasını da bilirsin" dediğimizde gösterdiği reaksiyonu da anlamak kolaylaşıyor.

Bilindiği gibi etnik ve/veya mezhepsel gruplaşmalara dayanan üniteler taş çatlasa tümevarımcı yaklaşımlarla Dünya'yı teşhise çalışırlar. Zaten sürekli olarak birbirlerini doğurmaları ve yekdiğeriyle çatışmaları da bunun pratiğidir. Nitekim bunun Dünya'da henüz ve hâlâ en yoğun ve vahim yaşandığı Hindistan ülkesi örneğini verirsek -meselâ- "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı"nı -Lenin'le beraber kaleme alıp- redakte den Hintli Roy'un akıbetini ele alabiliriz: Zengin -üst- kastlardan 3.Enternasyonel Yürütme Komitesi'ne kadar gelmiş bu kişi neticede yarata yarata ülkesi için yeni bir isyan fraksiyonu daha yaratabilmiştir... Demem o demek ki, kastî olarak çıkarılan yol, bize soluğu oportünizmde aldırıyor.

Dolayısıyla artık sayıları 15'lerle ifade edilen kastî mezhep dergileri arasında yol bulmaya çalışmak ve "yetkin değilim" diye bir kaçış kerteriziyle bizden uzak durmak ve aynı gerekçeyle gencecik yeğenine de impuls vermek biraz fazlaca polislik olur; ayıp oluyor! Çünkü, -"ulan!" diyeceğim ama dilim varmıyor- meselâ ben mi yetkinim? Yediğim şu zılgıta baştan bir defa daha bak!

Mahmut AÇIKSÖZ'ün burada ifade ettiği -ve büyük bir kısmına da tanık olduğum- olaylar çerçevesinde Mehmet arkadaşımızın yapması gereken şeyin herşeyden önce kendini serbest bırakması olduğuna inanıyorum. Bir başka deyişle, yanlış şeylerin doğru şeylere çevrilebileceğine olan inancımı muhafaza etmek istiyorum.

Bir diğer başka deyişle; insanın -taammüden veya şoursuzca- çevresine verdiği/verebildiği zararın esasen kendi melekelerine karşı verdiği zarardan daha fazla olamayacağına inanıyorum...

Cumhur AKSEL

TÜSTAV

KATKI OKURLARINA NOT!

Bu sayı, ilk baskıda yapılmış olan vahim tashih hataları dolayısıyla ikinci defa basılmıştır.

ALİ TÜMER
Genel Koordinatör

KATKI

KURUCULARI:

**A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN**

Sahibi:

VAKIF-DER Adına

ALİ TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu:

Tel.: 341 01 65

Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri

Müdürü

Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlân Kabul Edilmez.

Adres:

"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı Kuruluşu İçin Çalışanlar Derneği
VAKIF-DER"

Klodfarer Cad., 8-10/3, Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel • Faks: 516 52 64 (4 Hat)

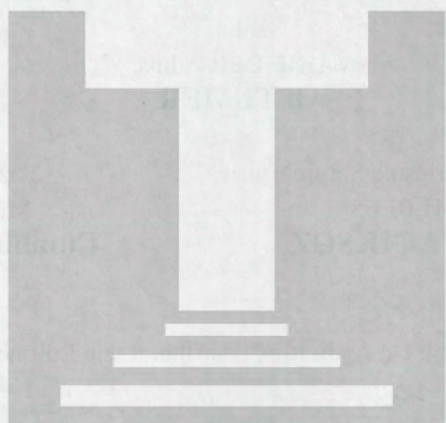
Dizgi-Baskı: **METAŞ** OFFSET REKLAMCILIK A.Ş.
TEL.: 0.212. 612 25 19

Dağıtım: SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No:1
Işık Pasajı b-6 Aksaray - İstanbul
Tel.: 586 57 87 - 586 77 05

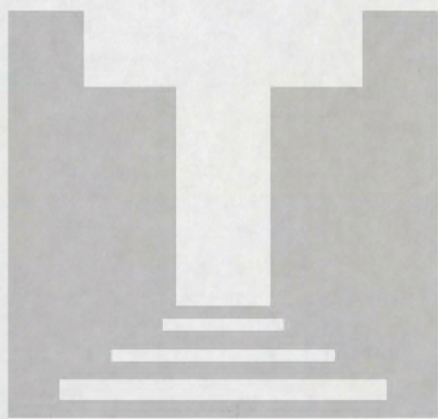
Son Baskı Tarihi : 02.09.1994

KATKI

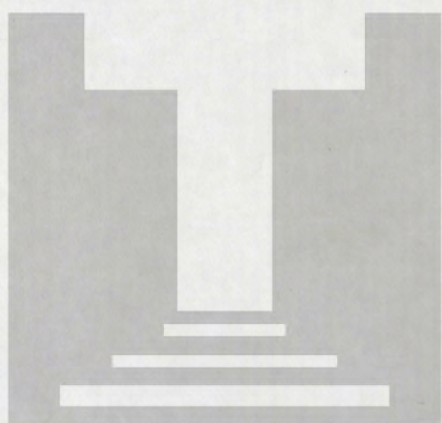
KIRJURU
A CERAMIC (KIBIN SAG)
ALFONSO

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV